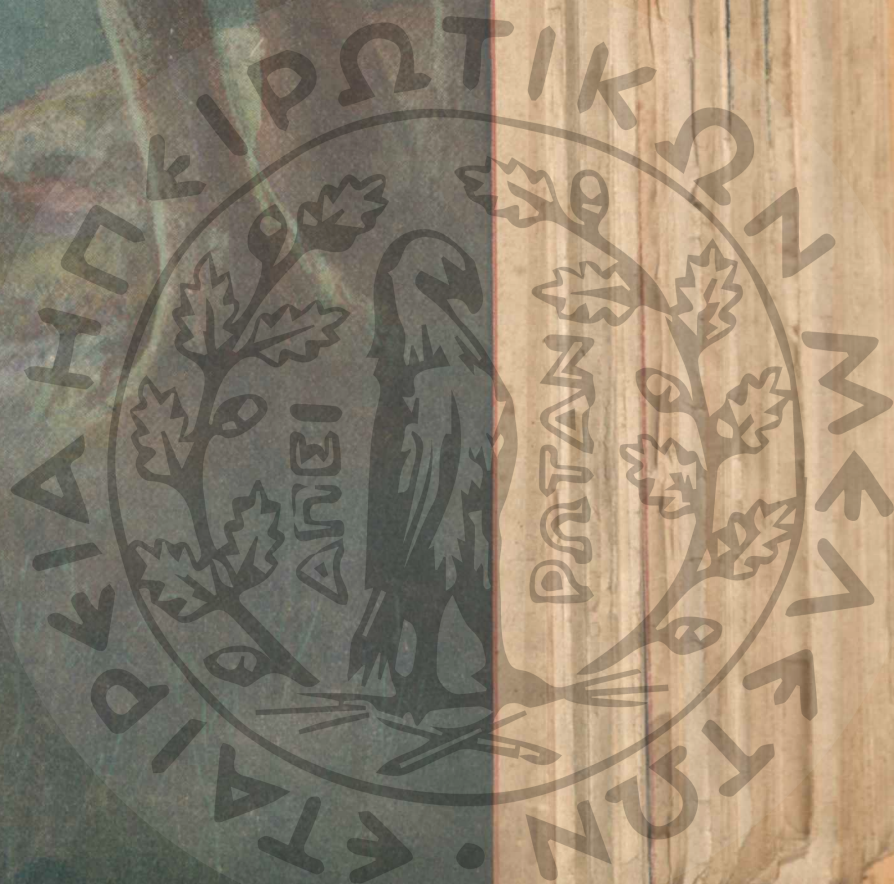
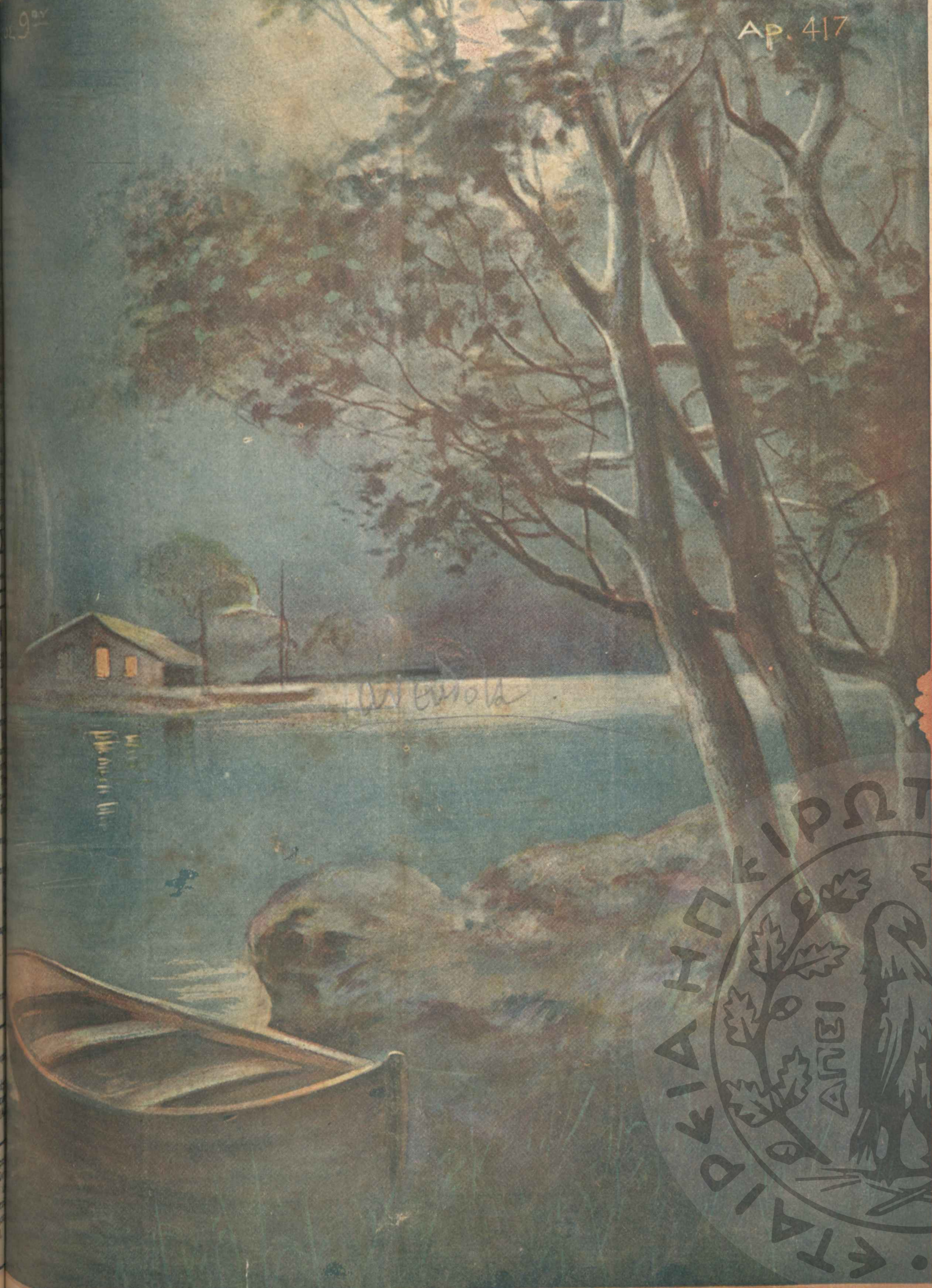

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Αρ. 417

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΗΡΑΝ
ΤΟ KISSINGA

ΕΚΕΙΝΕΣ
ΠΟΥ ΤΟ ΕΠΗΡΑΝ

Πωλείται εις ἅπαντα τὰ φαρμακεία
Γεν. Ἀντιπρ. **ΤΖΟΥΡΟΣ & ΚΑΡΡΑΣ** Πλατεία Ἀγ. Θεοδώρων 9
Διαγ. ΦΟΙΝΙΣ

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ: Β. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΠΑΤΡΕΩΣ 66.
ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΚΑΡΑΒΙΔΑΣ καὶ ΣΙΑ ΣΤΟΑ ΦΟΡΟΛΟΥ.

ΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Διπλωματούχου Μοδίστας
ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α
ΟΛΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ
ΡΑΦΙΜΟ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ
ΤΙΜΑΙ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ
Μία επίσκεψις θὰ σὰς πείσῃ

ΕΝΑ ΚΑΣΕ
ΝΕΟΚΑΛΜΙΝΑ
Θεραπεύει: Γρίπην, κεφαλόπονον, δοντόπονον, ημικρανίας, ρευματισμούς, γενικήν άτονίαν, νευρικής διαταράξεως.
ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΤΟΥΣ ΜΗΝΙΑΙΟΥΣ ΠΕΡΙ-
ΟΔΙΚΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΠΕΡΙ-
ΠΛΟΚΗΣ.
Πωλείται εις όλα τὰ Φαρμακεία.
Γενική Ἀποθήκη ΤΡΙΑΝΤ. Μ. ΦΟΥΦΑΣ, Κρατίνου 11, ΑΘΗ-
ΝΑΙ Τηλ. 72-19.

ΔΗΜ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Διευθυντής τοῦ Ὀδοντοϊατρικοῦ
τμήματος τοῦ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ 3. ΩΡΑΙ ΕΠΙ-
ΣΚΕΨΕΩΝ 8-10 π.μ. 3-9 μ.μ.

ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΒΟΥΛΗΣ 5Α

Ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται ἐκτεθειμένα εἰς τιμὰς ἐντελῶς
συναγωνισμοῦ καὶ ἀνανεοῦνται διαρκῶς τὰ κατωὶ εἶδη:
ΣΑΜΠΑΝΙΕΡΕΣ (μπέλλες) — ΠΙΑΤΕΛΛΑ — ΔΙ-
ΣΚΟΙ — Εἶδη ΤΟΥΛΕΤΤΑΣ — ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΑΖΑ-
ΠΟΤΗΡΙΑ — ΚΑΡΑΦΕΣ — ΚΑΝΑΤΕΣ — ΛΑΜΠΕΣ
ΔΕΚΤΡΙΚΑΙ ΦΟΡΗΤΑΙ — ΣΤΑΚΤΟΘΗΚΕΣ — ΦΩΤΙ-
ΤΙΕΡΕΣ — ΑΝΘΟΔΟΧΕΙΑ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.
Ὅθεν παρακαλεῖσθε, ὅπως, πρὶν ἐκλεῖξτε τὰ δῶρα
τιμῆσθε διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας τὸ νέον τοῦτο ΚΑΤΑΣΤΗ-
ΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΩΝ ΕἶΔΩΝ, ὁδὸς Βουλῆς 5α, μετὰ πλεονέ-
κτους ἐμπιστεσύνης, ὅτι θὰ ἐξυπηρετήσθε ἐν αὐτῷ παντὶ
προθύμῳ καὶ εὐσυνειδήτῳ.

ΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ, ΘΑΛΑΜΗΠΟΛΩΝ, ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ
ΕΞΕΥΡΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΠΑΝΑΓ. ΚΑΡΑΜΠΙΝΑΣ & ΣΙΑ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 24
Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ μείνητε εὐχαριστημένοι

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὴν
θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη διὰ τὴν
ἤ Αrteriovascine Dr. Cillimann.
Ἡ ἀρτηριοσκληρώσις θεωρεῖται
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως
λιμνάζου, ἀνευ διαίτης καὶ ἀφαι-
ξεων, ἐπὶ τῆς καὶ ἡ ἀρθρίτις ἐκ-
λουτρώσθαι.
Τὴν συνιστοῦν οἱ διακεκμημένοι
ιστοροὶ τῆς Εὐρώπης.
Ἐλνε ἐγκραυμένη ὑπὸ τοῦ Γερ-
μανικοῦ τοῦ Ἑλλὰδος, ὑπὸ τοῦ
Γερμανικοῦ Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ
τοῦ Διεθνικοῦ Ἱατροσυνεδρίου τῆς
Βιέννης. Εὐρίσκειται εἰς τὰ φαρ-
μακεία.
Ἀντιπρόσωπος:
Σ. ΒΟΥΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἀγίου Κωνσταν-
τίνου 15, Ἀθήναι.

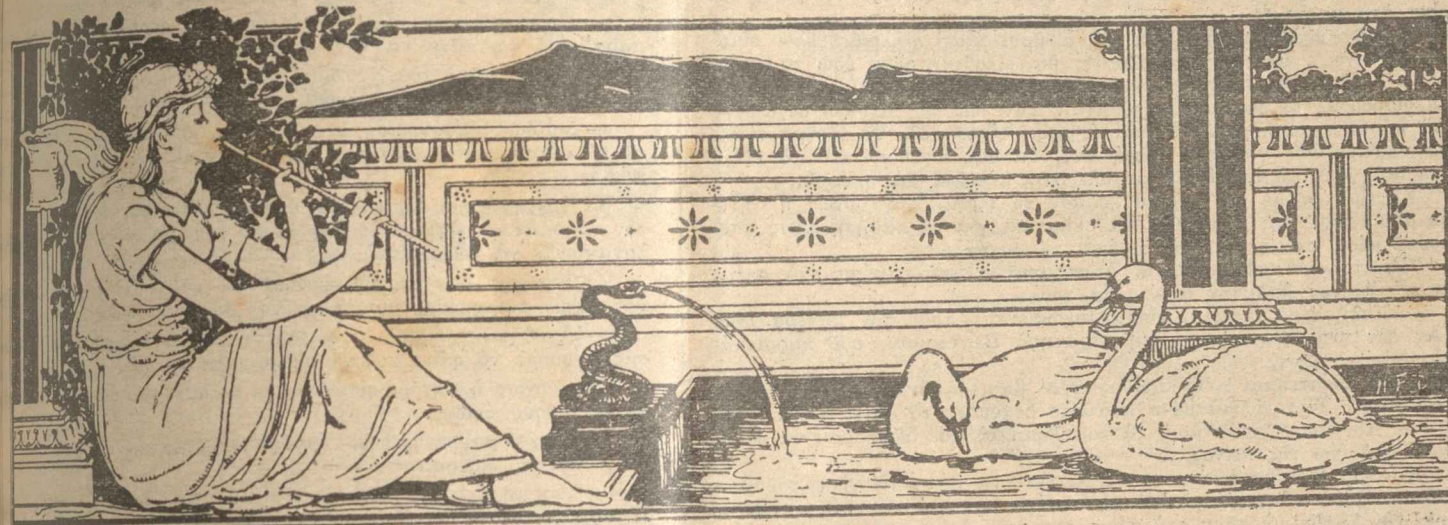
ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΚ
Εἰδικὸς Ἱατρός
Ὁ μόνος ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμόζων
τὴν ἀνώνυμον ὀλιγομερῶς ἀπο-
κρίσιν τῶν ἔξωθεν
ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΝΗΣ
Ἱατροῦ: ὁδὸς Κανιγῶν 6.
10-12 π.μ. καὶ 5-7 μ.μ.

ΓΕΩ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ
Ἱατρός δερματολόγος. Ἐν Ἑλλάδι
ἐφαρμόζει τὴν ἀνώνυμον ἀποκρίσιν
τῶν ἔξωθεν ΜΟΡΦΙΝΗΣ ΚΑΙ ΗΡΩΪΝΗΣ
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐν
φαρμακείᾳ καὶ Τεγέας 1.
Ὁδὸς 8-11 π.μ. καὶ 4-7 μ.μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 8215

28 Φεβρουαρίου 1932

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

241

ΠΑΛΛΗΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΡΟΛΟΪ

Εἶδα πολλά ἐκκερμη ρολόγια στὰ περὶχωρα τῆς Νάντης, μὰ σὰν
τὸ ρολοὶ τοῦ πατέρου Φρανσετώ ποτὲ μὴ δὲν εἶδα. Ἦταν κλεισμέ-
νο μέσα σὲ μὴ θήκη ἀπὸ καρυδιᾶ καὶ ἔμοιαζε σὰν μονόφθαλμος κύ-
βιστος.
Ρολοὶ περὶ τῆς Νάντης, μὰ ἀλλοίμονο, δὲν ἐδόλυνε καλά.
— Φταῖνε ἡ σφαῖρες, μὴ εἶτε ὁ πατέρου Φρανσετώ, ποὺ τοῦ χά-
σαν τὴ μηχανὴν στὴν Ἐπαναστάσει.
— Μὰ, εἶνε τόσο παλὸν; τὸν ρώτησα ἐγώ.
Τότε ὁ πατέρου Φρανσετώ, χωρὶς νὰ περιμένη ἄλλη ἐρώτησί μου,
ἔβαλε τὴν πλάτ του, τὴν ἄναψε καὶ ἀρχισε νὰ διηγείται τὰ ἑξῆς:
— Πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι τὸ ρολοὶ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἔχοντες τὴν ἰδίαν
ἱστορίαν. Ὁ πατέρου μου τὸ ἔκανε δῶρο στὴ μητέρα μου τὴν ἡμέρα τῆς
ἐκείνης μου. Ἦταν καλὸς ἄνθρωπος ὁ πατέρου μου. Κάθε φορὰ ποὺ
ἔμελλε νὰ γένῃ ἕνα παιδί, αὐτὸς πλοῦτιζε τὸ νοικοκυριὸν μὰς
ἔνα κανονικοῦ ἐπιπλοῦ. Αὐτὸ συνέβη δώδεκα φορὲς στὴ σειρά.
Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἔγινε στὰ 1793. Ἦμουν τότε ἑν-
νέα χρόνων, μὰ θυμῶμαι τὰ πράγματα σὰν νῦν ἄνθρωπος. Δὲν ἔμ-
νησαν τότε γὰρ τίποτε ἄλλο παρὰ γὰρ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ τοὺς βα-
σιλικούς. Δὲν ἔπρεπε περὶ φοβῆς οὔτε κρείας. Πολλὸς κόσμος πέθαινε
ἀπὸ τὴν πείνα. Ἡ μητέρα μου ἤθελε νὰ φάγουμε ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ νὰ
πῶμε σὲ κανένα χωριό, γλυτώνοντας εἶτα ἀπὸ τοὺς κινδύνους, μὰ
ὁ πατέρου μου ποὺ ἦταν πατριώτης δὲν τὸ δέχονταν.
Ἐνὰ πρῶτον τοῦ Δεκεμβρίου ἐμάθαμε ὅτι οἱ βασιλικοὶ εἶχαν φτά-
σει στὴν πόλιν. Βγήκα στὴν πόρτα γὰρ νὰ τοὺς ἴδω, μὰ μόλις τοὺς εἶ-
δα, ἡ θέα τοῦ μου ἔκανε τόσο τρομερὴ ἐντύπωση, κουρελλιασμένοι
καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ τοῦ, ὥστε ξαναγύρισα μέσα τρομαγμένος.
Ἐξάπα, μὰ γυνίκα νέα, μὲ ἀριστοκρατικὸ προσωπικόν, χτύπησε
τὴν πόρτα μὰς. Ἡ μητέρα μου ἔτρεξε ἀμέσως καὶ τὴν ἀνοίξε.
— Σώστε μου τὴ ζωὴ, καλὴ μου γυνίκα! εἶπε στὴ μητέρα μου.
Οἱ δημοκρατικοὶ μπήκαν μέσ' στὴν πόλιν, κινηγώντας τοὺς βασιλικούς
καὶ ἄν μὴ πᾶσαν θὰ μὲ σκοτώσουν...
Πράγματι, ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. Οἱ βασιλικοὶ τοὺς ὁποίους εἶδα πρὸ
ἡμῶν εἶχαν ἐξαφανιστεῖ καὶ οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἐπαναστάτας
καὶ στρατιώτες.
— Πῶς, κυρία μου; εἶπε ὁ πατέρου μου στὴν ἄγνωστη κυρία. Θέ-
λετε νὰ βάλῃς φωτιά στὸ σπίτι μου;
— Ὦγε τὸ γρηγορώτερον ἀπὸ δῶ.
Μὰ ἡ μητέρα μου μπήκε στὴ μέ-
ση, τὸν ἔκλεισε, ἀρχισε νὰ κλαίῃ
καὶ ἔκανε τόσο, ὥστε σὸ τέλος ὁ
πατέρου μου μαλακώσας...
Μὰ ποὺ νὰ κρύβωμε τὴν δυστυ-
χητὴν αὐτὴν γυνίκα; Ἐνὸς ὁ πατέ-
ρου μου ἐβγαλε νὰ βοῇ τὸν ἀσφα-
λτερο κρηφάριον, ἡ μαρκησία —
καὶ ἡ ἀγνοστὴ ἦταν πραγματικὰ
μαρκησία — εἶπε δεικνύοντάς μας
ἐνὸς μᾶτος χαριὰ:
— Δὲν μὲ νοιάζει γὰρ τὴ ζωὴ
μου, ὅσο θέλω νὰ σώσω αὐτὰ τὰ
χρυσά.
Ἡ μητέρα μου τὰ πῆρε ἀμέσως
ἐν τῇ χερί τῇ καὶ τὰ κρύψε με-
σὸ στῆθος τοῦ κρηφάριου τῆς.
Ἦταν καλὸς, γιὰ τὴν ἰδίαν
ἐπιγὰ ἀσφάλειαν χτυπήματα διπλὸν
στὴν πόρτα καὶ φωνῆς:
— Ἀνοίξτε, πολίτες!

Ἦσαν οἱ δημοκρατικοί, οἱ ὁποῖοι ἔφαγαν τὰ σπῆτια γὰρ νὰ δοῦν
μήπως ἦσαν κρυμμένοι πούθεν βασιλικοὶ.
Ὁ πατέρου μου, διασιάνόμενος τὸν κίνδυνον ποὺ διέτρεχε ἡ μαρ-
κησία, ὅσο καὶ ἐμεῖς, ἀνοίξε τὴ θύρην τοῦ ἐκκερμῶς καὶ, σαρώνον-
τάς τὴν μέσα σ' αὐτὴν, τὴν ἔκλεισε λέγοντάς τῃς:
— Μὴν κινηθῆτε καθόλου!...
Ἐπειτα ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε. Ἐνὰς διπλὸς στρα-
τιωτὴν μπήκε ἀμέσως μέσα, σὺν ἑλπίσιν καὶ πυροβολώντας σὲ τὸν
ἀέρα. Ἡ περισσότερες ἀπὸ τὴς σφαῖρες χτύπησαν τὸ ρολοὶ καὶ ἀπὸ τό-
τε χάλασε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δουλέψῃ κανονικὰ...
Φαντάζεστε ὅμως τὸν τρόμον τῆς δυστυχισμένης κυρίας, ἡ ὁποία
βοισκόταν κλεισμένη μέσα σ' αὐτὸ.
Ὁ πατέρου μου ἐν τούτοις δὲν ἔλασε τὴν ψυχραιμίαν του. Βλέ-
ποντας τοὺς στρατιώτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλημμυρίσει τὸ σπίτι, ἔσ-
κρέμασε τὸ καπέλλο του μὲ τὴν τριχωρὴ κογκάρδα καὶ, σελεύον-
τάς το σὸ χερί του, φώναξε:
— Ζήτω ἡ Δημοκρατία!
— Ποιὸ λόγόν, πολίτα! τοῦ ἀπάντησε ἕνας ἀξωματικός. Γιατί
δὲν μὰς ἀνοίξετε ἀμέσως; Σίγουρα κρύβετε ἐδῶ μέσα κανέναν προ-
δότη βασιλικόν...
Ὁ πατέρου μου τὸν κῆρυξε στὰ μάτια καὶ, σταυρώοντας τὰ
χεῖρα του μὲ περηφάνειαν, ἀπάντησε:
— Εἶμαι πῶς δημοκρατικὸς καὶ ἀπὸ σῆνα τὸν ἴδιον!

Τὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ ἔφεραν ἀμέσως τὸ ἀποτέλεμά τους. Ὁ ἀ-
ξωματικός μαλάκωσε. Καὶ ἀπὸς καθυστάσει τὴν μητέρα μου, ἡ ὁ-
ποία βοισκόταν σωφισμένη σὲ μὴ γυνίκα, σφίγγοντάς με στὴν ἀγ-
καλιά τῆς, εἶπε σὲ τὸν πατέρα μου:
— Ἀφ' οὗ λοιπὸν, πολίτα, εἶσαι τόσο λαμπρὸς πατριώτης, θὰ
μπορούσης νὰ μὰς δειξῇς ἕνα σπίτι γὰρ νὰ περάσῃ ὁ στρατηγὸς μὰς τὴ
νύχτα του.
— Στὸ δικό μου, ἀν δέλεται. Ἡ γυνίκα μου καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ
παραχωρήσουμε ἡ εὐχαρίστησι τοῦ κρηφάριου μὰς... Δὲν εἶν' ἔτσι,
γυνίκα;
Δὲν ἦταν βέβαια αὐτὴ ἡ γνώμη τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία σὺν-
λογιζόταν τὴ στενόχωρον θέσιν τῆς μαρκησίας μέσα στὴ θύρην τοῦ ρο-
λοῦ.

Εἶμαι πῶς δημοκρατικὸς καὶ ἀπὸ σῆνα τὸν ἴδιον!
φώναξε ὁ πατέρου μου...

Δὲν ἔβγαλε παρὰ μάγκαν.
— Καλὰ... θὰ σὰς φέρε λαοὶ
καὶ θὰ οἰκοδομηθῶμε... Ὅσο γὰρ
σὰς — ἐπρόθετος ἀπερδινόμενος
στοὺς στρατιώτες — γυρίζετε σὸ
λόγον σας... Ἐνὰς ἀπὸ σας φτάνει
γὰρ νὰ βοηθήσῃ τὴν νοικοκυρά...
Πῶς θὰ βγάμωμε τώρα τὴν μαρ-
κησίαν ἀπὸ τὸ ρολοὶ, ἀποστά τὸ
στρατιωτὴν ἐκεῖνον; Ἄν ἐμφανι-
σθῇ μέσα σὸ σπίτι, τὸ φοβερότα-
τόν τῆς ὕψος καὶ τὰ ἐκκερμη
τῆς ρουχῆς, θὰ τὴν προδώσῃ... Σὲ
μὴ στιγμή, ὁ πατέρου μου παρακά-

λεσε το στρατιώτη να πάλι να φέρει νερό για τη σούπα του στρατηγού άπ'εξω. Έσωφρονισμένος λοιπόν της ευκαιρίας, άνοιξε το ρολόι και έβλεπε στη μαρκαρία:

— Μην κινήσεις καθόλου, κυρία μου, γιατί αλλιώς θ'αυτίμασθε χαμένοι... Καθώς θ'άκούσατε, θα φιλοξενήσουμε εδώ το στρατηγό... Όταν θα φάει, θα στρώσουμε στο πάτωμα για να του πατήσουμε το δικό μας κρεβάτι... Τότε θα σ'ακούσω σιγά-σιγά και θα ρηθίτε να πλαγιάσετε κοντά μας. Αβριο πάλι θα ιδούμε τι θα κάνουμε... Όσο για την τροφή σας, θα σ'ακούω τη δίνω απ' το τζάμι του ρολογιού, το οποίο για μεγαλύτερη ευκολία θα σπάσω...

Κι' άμέσως με μιά γροθιά έσπασε το τζάμι. Συγχρόνως η μητέρα μου έδωσε στη μαρκαρία ένα σκαμνάκι για να καθήσει όπως μπορούσε μέσα στο ρολόι και κατόπιν το ξανάκλεισε.

Έπειτα από πέντε λεπτά, ο στρατηγός μπήκε μέσα στο σπίτι, συνοδευόμενος από την ακολουθία του...

— Καλησπέρα, πολιτά, έλεπε προχωρώντας προς τον πατέρα μου. "Αν δεν γνωρίζετε τον πολιτή στρατηγό Βεστερμάν, σου παρουσιάζω τον πατέρα μου..."

— Ο Βεστερμάν! Ο τρώμος των βασιλοφρόνων! Έκανε ο πατέρας μου. Τι τιμή για μένα που σ'ακούω στο σπίτι μου...

— Άσε τώρα, φίλε μου, τα κομπλιμέντα, και δώσε μου να φάω, γιατί πεθαίνω της πείνας...

Κουδεντιάζοντας ο στρατηγός, άρχισε να κάνει το γύρο του δωματίου. Ζήτησε συνάντησι από τη μητέρα μου για τον κόπο στον οποίο την έβαζε, με πήρε στα χέρια του και με σήκωσε ως το ταβάνι κι' έπειτα κάθισε μπροστά στο τζάμι, όπου έβγαλε τις μπότες του κι' άρχισε να σκαλίζει τη φωτιά...

Δεν έχανα καμιά από τις κινήσεις του. Ήταν ένας άντρας ψηλός, εφώστος, καλοκαμωμένος...

Καθ' όλη τη διάρκεια του φαγητού, είχε μιά διαβολομένη ευθυμία και κομπλιμενταρίζε τη μητέρα μου για το φρόσι της φαγητού και για μένα. Σε μιά στιγμή, ζήτησε το ρολόι του και, κατόπιν, κυττάζοντας το έγκρομέ, ρώτησε τον πατέρα μου:

— Μα δεν πάει καλά το ρολόι σας;

— Ναί, από σήμερα το πρωί χάλασε...

— Μπα, έκανε ο στρατηγός, πρέπει να το κομψώσω, γιατί το πρωί πρέπει να ξυπνήσω στις έξη και δεν έχω εμπιστοσύνη στο δικό μου ρολόι...

Η μητέρα μου έβγαλε άμέσως κλωστή και περμαίνοντάς την με το πατέρας μου, για να κινήσει την ταραχή του, σηκώθηκε.

— Άκούστε, στρατηγέ μου, έλεπε. Σας συμβαίνει να μην έχετε εμπιστοσύνη και στο δικό μου ρολόι...

— Για να σ'ακούω, ξυπνήστε, μπροστά να δανιστώ ένα ρολόι από το γείτονά μου το ρολογά...

— Έπειτα, έχω σκεφτεί να πάω στις έξι πέντε... Αναλαμβάνω λοιπόν υπεύθυνος να σ'ακούω...

Ο πατέρας μου δεν είχε ακόμα τελειώσει, όταν έξαφνα άκουστηκαν δυο-τρία βήματα της μαρκαρίας μέσ' απ' το ρολόι. 'Απ' το κρύο κι' απ' το φόβο είχε στεγνώσει, φαίνεται, ο λαιμός της...

— Είμαστε χαμένοι! σκέφτηκε ο πατέρας μου...

Και για να σκεπάσει τον βήχα της μαρκαρίας, άρχισε να βήχει κι' αυτός...

Τό ίδιο έκανε κι' η μητέρα μου... Όλοι έβηχαν τώρα...

— Τί πάθατε; έκανε ο στρατηγός. Ή σούπα σας κάθισε στο λαιμό. Πιείτε λίγο νερό, για το Θεό.

Μη δίνετε σημασία, στρατηγέ μου, απάντησε ο πατέρας μου. Κάθε φορά που τρώμε σούπα με λαρό, μάς πιάνει βήχας...

— Άστε τα!... Άστε τα αυτά!... Έλάτε να πούμε λίγο να σ'ακούω ο βήχας.

Κι' άμέσως γέμισε τα ποτήρια κι' έλεπε:

— Στην ύγεια σας, φίλοι!...

— Στην ύγεια σας, στρατηγέ μου!...

Μα έκλεινε τη στιγμή, η μαρκαρία άρχισε να βήχει πάλι απ' το ρολόι...

— Μα την πίστι μου, έκανε ο στρατηγός κυττάζοντας, κάτι είν' εκεί μέσα... Μου κρύβεις κάτι, πολιτά...

— Άστεινέστε, στρατηγέ μου...

— Δεν άστεινέστε καθόλου... Άνοίχτε αυτό το ρολόι...

Ο πατέρας μου, οσσιτισμένος, άρχισε να διαμαρτύρεται και να λέει διάφορες άνοησίες, όταν η μητέρα μου με την έτοιμότητα των γυναικών, σηκώθηκε από τη θέση της και φώναξε:

— Μα άνοιξε λοιπόν, ήλιθιε, αφού σε διατάζει ο στρατηγός.

— Μπράβο, πολιτί, μπράβο! έλεπε ο στρατηγός. Έσ' μίλησε καλά...

Ο πατέρας μου έβγαλε κατακόκκινος κι' άπειλησε τη μητέρα μου με τη γροθιά του. Ο στρατηγός πήρε τότε το μέρος της μητέρας μου, η οποία άρχισε να κλαίει.

Τα πράγματα είχαν πάρει ά-

σχημο δρόμο, όταν έξαφνα άκουστηκαν χτυπήματα στην πόρτα. Σε λίγο ένας άξιωματικός μπήκε μέσα τρομαγμένος.

— Στρατηγέ μου, έλεπε στο Βεστερμάν, ο στρατηγός Μαρσώ σας παρακαλεί να πάτε να τον συναντήσετε άμέσως. Οι βασιλικοί κριτές τον στο σταθμό του Νταβρά, έσφαξαν τη φρουρά του κι' υπάρχει φόβος να μ'αυτίμασθε άπ'αυτή.

— Διάβολε! μούγκρισε ο στρατηγός. Δεν θα ξεμερδώνουμε ποτέ μ'αυτούς τους ληστές... Δώστε μου τις μπότες μου και τα όπλα μου...

Η διαταγή του ξετελέσθηκε άμέσως. Ο στρατηγός βγήκε έξω με τον άξιωματικό, αφήνοντας ένα σχολό στην πόρτα, γιατί έλεπε πως θα ξαναγύριζε να κοιμηθί τη νύχτα...

Ο πατέρας μου έτρεξε άμέσως στο ρολόι. Η μαρκαρία βρισκόταν μέσα παγωμένη, μισοπεσμένη, βήχοντας διαβολικά.

— Άνεβητε γρήγορα στη σοφίτα, κυρία, της έλεπε. Σε λίγο θα σ'ακούω να φάτε και να σκεπασθείτε...

Συγχρόνως η μητέρα μου έβγαλε το μάλλινο σάλι της και της το έρριξε στους ώμους.

— Φτωχοί μου άνθρωποι! ψιθύρισε η μαρκαρία. Τι κακό σας έκανα...

— Άν το ήξερα...

— Άς μ'αυτίμασθε γι' αυτό, κυρία! τη διέκρινε ο πατέρας μου. Προσπαθήστε μόνο να μην ξαναβήξετε...

Μόλις η μαρκαρία ανέβηκε στη σοφίτα, έφτασε ο ύπαισπιτης του στρατηγού, ο οποίος μπήκε μέσα χωρίς να χτυπήσει την πόρτα.

Έρχόταν να πάρει το μανδύα του στρατηγού και να ειδοποιήσει τον πατέρα μου ότι ο Βεστερμάν δεν θα κοιμόταν στο σπίτι μας, γιατί θα ξεκινούσε επί κεφαλής του στρατού του για να επιτεθεί κατά των βασιλοφρόνων, οι οποίοι προχωρούσαν...

— Τί τύχη! φώναξε η μητέρα μου μόλις έβγαλε ο άξιωματικός, περτώντας γονατιστή.

— Και τί τρώμο μ'αυτίμασθε με τη μαρκαρία σου! της απάντησε ο πατέρας μου.

Τότε κλειδώσαμε την πόρτα, κατεβάσαμε τη φτωχή μαρκαρία απ' τη σοφίτα, της δώσαμε να φάει και, όταν συνήλθε κάπως, της στρώσαμε να κοιμηθί...

Την άλλη μέρα το πρωί σηκώθηκε με τα χαράματα, φίλησε τον πατέρα μου και τη μητέρα μου κι' έβγαλε, αφήνοντας στο τζάμι ένα πορτοφόλι με χίλια φράγκα χρυσά.

Ξέχασε μόνο να μ'αυτίμασθε τη μητέρα μου, που δεν άφησε της, μα ο πατέρας μου δεν άφησε να μ'αυτίμασθε με τη μητέρα μου...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

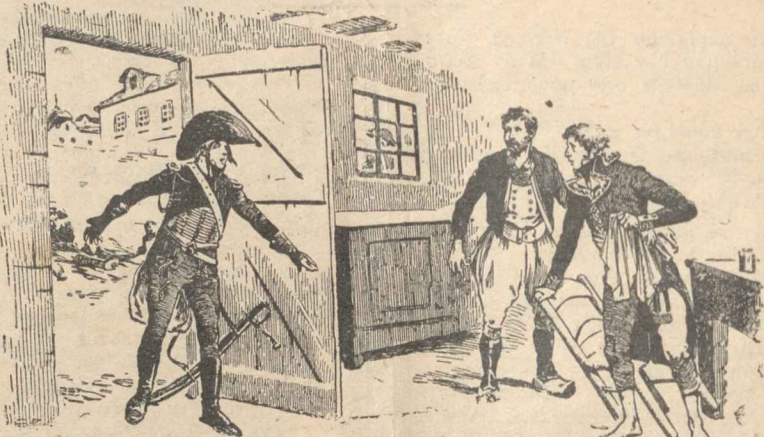
— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

— Οί βασιλικοί κριτές τον σταθμό του Νταβρά κι' έσφαξαν τη φρουρά!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΜΙΑ ΕΚΚΑΙΡΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Και άκουμπώντας ο ένα π'ε-
ξούλι, έγραψε και υπέγραψε τη
διαταγή της άπελευθερώσεως του
καταδίκου.

Έπειτα έξακολούθησε ήσυχος
τον περιπάτο του.

Και άκουμπώντας ο ένα π'ε-
ξούλι, έγραψε και υπέγραψε τη
διαταγή της άπελευθερώσεως του
καταδίκου.

Έπειτα έξακολούθησε ήσυχος
τον περιπάτο του.

Και άκουμπώντας ο ένα π'ε-
ξούλι, έγραψε και υπέγραψε τη
διαταγή της άπελευθερώσεως του
καταδίκου.

Έπειτα έξακολούθησε ήσυχος
τον περιπάτο του.

Και άκουμπώντας ο ένα π'ε-
ξούλι, έγραψε και υπέγραψε τη
διαταγή της άπελευθερώσεως του
καταδίκου.

Έπειτα έξακολούθησε ήσυχος
τον περιπάτο του.

Και άκουμπώντας ο ένα π'ε-
ξούλι, έγραψε και υπέγραψε τη
διαταγή της άπελευθερώσεως του
καταδίκου.

Έπειτα έξακολούθησε ήσυχος
τον περιπάτο του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΑΩΝ

ΣΙΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Χ.

Φαντασθήτε γλυκιά που προσέλκυσε την προσοχή. "Υψος σιμ-
πλίστου. Πάντα γελαστή. Ίδιαίτερο χαρακτηριστικό ότι στην
καία της διακρίνεται η έπιμελημένη άνακροστή και μιά εγγένεια
άσχη. Άλλαν κομική, ασανώς σημειώνεται άπουσία της ύπερβολής.
Της νεαράς της, που μόλις πέφτει ένεφανίσθη για πρώτη φορά σε
άλλαν έξωσέας. Αί τουαλέττα της κομψή και καλαίσθητη. Ή
άλλαν της λεπτή και συμμετρική. Συγκρατείται μεταξυ των
άλλαν και πλέον έλκετόν νεαράν 'Ατθίαν.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Άννηέλησαν δεξιόσως την Κυριακήν παρά τη κ. Α. Κι-
νέ...

— Τη Σάββατον χορευτική μαστίχα παρά τη δι Λένα Α. Μιχα-
νί...

— Την προσχή έδωμάδα δύο δεξιόσως παρά τη κ. και τη κ.
άλλαν, μία χορευτική μαστίχα για άνηθρα νεολαία και μία άλ-
λη δεξιόσως άπογευματινή.

— Την παραθεώσαν Πέμπτην πρόγνεια παρά τη κ. και τη κ.
άλλαν, προς τιμήν του Σέρ. "Όττο και Λαίδης Νημάχο.

— Παραθεώσαν Πρόεδρος της Κυβερνήσεως και ή κ. "Ελενα Βενιζέ-
ου κ. και κ. Τσουδαρά, κ. και κ. Πούλν, ο κ. Μπουσάφ, κ.
και κ. Παπαστάσιον, κ. και κ. "Οδ. Μαρζίν, ο κ. Φινάλεον.

— Ψαία χορευτική μαστίχα την παραθεώσαν Πέμπτην εις τας
άλλαν του Τένις—Κλάμα.

— Μια 'Ατθί άρα άρχιβεύα εν Παρισίον με γκρι—σατέν και
άλλαν φανέλα άμυγδαλί, οδς πάλ μπλότσα και μερε γκρι—μπαλέ,
και ο πόρος των πλέον διαμαρτυριών βλεμμάτων, τούσαν για το τε-
λει σπουδαίον σύνολόν της, όσον και για την κομωρητική της.

— Παραθεώσαν άλλαν ά κομωρητική 'Αθηνά, τουαλέττες κομψές, άλ-
λη σε χρώματα έντονα και άλλες μαύρες σε άλλη γαμμή.

— Άρχεται κυρία έφερον τα μαντώ τους διά περισσοτέραν έπι-
σημότητα.

— Μια χορευτική μελαχροινή, ή νεαρά κ. Μπαλτατζή, με μαύ-
ρο και ροζ φόρεμα.

— Πολύ νόστιμες αί δεξ Φι-
νέ και Καρναβάλι.

— Κομψή έμφανίσει αί κυ-
ρία Λινομάρζον, Λαδοπούλου,
Αρκατοπούλου και Μπέτιν.

— Κομψότες αί δεξ Βλά-
ντ Βίανη, Χαροκόπου.

— Ίδιότητα ή κ. Γεωργιολο-
πούλου με σιν σύνολον.

— Έπίσης παρενέβησαν αί
κυρία Γκαλιόττα, Γεωργιάδη,
Άρκατοπούλου και Μπέτιν.

— Η δε Ψαχί χαλαρητή-
ριος κομωρητικός.

— Την παραθεώσαν Δευτέραν
παραθεώσαν μαστίχα παρά τη κ.
και τη κ. Ν. Νικολαΐδη.

— Η οικιακόσωνα, διαμα-
ρτυρήσας, με μαύρο βελούθνο
φόρεμα, σπουδαίον με ροζ.

— Το παύ έκτάκτως καλλι-
πρωά άπογευματινόν.

— Στην έγχεσθη σέρρα πολ-
ύ κομωρητική.

— Χορός χοροπότας.

— Μια εγγαμνη άρραξίον ο
άλλαν άλλαν που διέφε-
ρον άπογευματινόν με ροζ.

— Το παύ έκτάκτως καλλι-
πρωά άπογευματινόν.

— Στην έγχεσθη σέρρα πολ-
ύ κομωρητική.

— Χορός χοροπότας.

— Μια εγγαμνη άρραξ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

..... Η ΣΥΓΓΩΜΗ
.....

ΟΥ έγραψε δυό λόγια, πώς ή 'Αγλαΐα είχε πολύ άρρωστη και τον περιμένει. Δώδεκα χρόνια ζούσε χωρισμένοι. Δώδεκα χρόνια πέρασαν άφοτον κλειστή μες σ' αυτό το σπίτι. Δώδεκα χρόνια δεν τον είδε τον Μάρκο.

Τα μαλλιά της είχε άσπρόμαυρα, τὸ μέτωπό της στυγμένο. Τὰ δάχτυλά της πλέκουν γρήγορα, φτερωτά, και τὰ γαλανά της μάτια, που τώρα ξεθώριασαν, άπλωμένα με τὰ γυαλιά, ακολουθούν τις βελόνες. Μαύρο τὸ φόρεμά της, μαύρη κι' ή καρδιά της...

Τὸ παράθυρο, πὸν εἶνε πὸν κοντά της, της δείχνει τὸν Κεράτιο κόλπο γαλήνιο. Πάντα, όταν βλέπει τὰ μεγάλα καράβια ν' άπλώνονται ήσυχα κι' άμέριμνα στη στρωτή επιφάνεια τοῦ λιμανιοῦ, ψιθύριζε:

— 'Η θάλασσα ή άιστη, πὸν σπρώχνει θεοῖά κύματα ή σεϊτάει έλαφρά, έχει λιμάνια

τοῦ Πατριαρχείου. 'Η κυρία

άκούμαντα. Μά ή ζωή τοῦ ανθρώπου, άχ, δεν έχει...

Χτύπησε τὸν έσπερινὸ ή καμπάνα Πουλιχέρια πετάχτηκε τρομαγμένη και έχασε νά κινή όπως πάντα τὸ σταυρὸ της.

Έβγυναν δυό-τρεις βελόνες ἀπὸ τὴν κάλσα της, ή ματιά της καρφώθηκε στη θάλασσα και ύστερα ξεκαρφώθηκε με βία και καρφώθηκε στη θύρα τοῦ δωματίου. Δοκίμασε νά ξαναπιάξει, μὰ τὰ χέρια της έτρεμαν και δεν τὸ κατόρθωσε. 'Ο Μανρίκος, ὁ γυιὸς της, έταίξε με τὸ κουβάρι της...

Χτύπησε ή πόρτα. 'Η κυρία Πουλιχέρια πετάχτηκε και βρόδηκε στο πόδι. Πλησίασε στὸν καθέδρη. Θεέ μου, τί άσχημη! Χλωμή, λιγνή, ζωντανόκερη...

Διάρθωσε λιγάκι τὰ μαλλιά της — ή γυναίκα αὐτὸ δεν τὸ λησμονεῖ και στήν πὸν κρίση στιγμὴ της ζωής της — και συμπίασε τὸ κουβάρι της πὸν τὸ ξετύλιξε δολιχόμορ ὁ Μανρίκος.

Βήματα άκούστηκαν. 'Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. 'Όσο πλησίαζαν τὰ βήματα, τόσο πληθύναν οἱ παλμοί. Σὲ λίγο μπήκε ένας κύριος με μεγάλη κοιλιά, παχύς, ροδοκόκκινος, καλοξυρισμένος, κρατώντας στὰ χέρια τὸ κατέλλο του.

'Η κυρία Πουλιχέρια τοῦ άπλωσε τὸ παγωμένο της χέρι και τὰ μάτια της άστράψαν. Ναι, ὁ Μάρκος δεν εἶνε άδύνατος σάν σκελετός, όπως αὐτή, μὰ γέρας και κείνος, άσπρισαν τὰ μαλλιά του και τὰ μουστάκια του.

Έκείνος πήρε τὸ χέρι της και τὸ φίλησε. Δυὸ μεγάλα δάκρυα κυλίστρων στὰ παχιά κατακόκκινα μάγουλά του. Μία βραχνή φωνή, πὸν διακοπτόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι, ψιθύρισε:

— Πουλιχέρια, με συγχωρεῖς;

Έκείνη τὸν έσυγχώρησε, όπως έσυγχώρησε πρὸ ολίγου τὸν Μανρίκο πὸν ξετύλιξε τὸ κουβάρι της.

Τὶ στενοχωρία! Δεν έχουν τίποτε νά πουν... Πόσα έλεγαν άλλοτε, σκυμμένοι σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, πρὶν νά ξημερώσει ή μαύρη μέρα πὸν ὁ Μάρκος έφυγε γιὰ τὴν Εὐρώπη με τὴ διδασκάλας της κόρης της.

Δώδεκα χρόνια έλειπε. Δώδεκα χρόνια ή κυρία Πουλιχέρια έζησε ζωντανόκερη στὸ παραθαλάσσιο αὐτὸ σπίτι. Δώδεκα χρόνια έκλεινε καρδιά, γιὰ νά μὴν τὴ βλέπει ή κόρη της, πὸν ήταν πὸν φιλόσθενη...

— Καί ή κόρη μας; της ψιθύρισε τώρα με στενοχωρία ὁ παχύς άνθρωπος.

— 'Η κόρη μας; Δάκρυα χοντρά, άφθονα σάν βρο-

ΑΙ ΘΑΝΑΤΙΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο αποκεφαλισμός των καταδίκων.
(Παλιά σπανία γκραβούρα)

χή, έβρεξαν τώρα τὸ πρόσωπο της κυρίας Πουλιχέριας.

— 'Η κόρη μας, άποκριθήκε, δεν εἶνε καλά... Σηκώθηκε έπειτα και τοῦ έγεννη νά τὴν ακολουθήσει. Σ' ένα δωμάτιο εὐρύχωρο, με τοίχους παχείους σάν τοίχους φυλάκης, με πικρή δικτυωτά, ήταν έαπλωμένη ή κόρη της, ή κόρη της.

— 'Αγλαΐα!... Άνοιξε ή άρρωστη τὰ βαρεῖά βλέφαρά της με κόπο. 'Αλλά τὰ ξανάκλεισε, γιατί τὴν έστενοχωρούσε τὸ φῶς τὸ πὸν. Χλωμή σάν άγριοκέρι και με τὸ πρόσωπο λυσιμένο, χαμογέλασε και φάνηκε τὰ δόντια της, μαύρα και τρυμμένα.

— 'Ο πατέρας σου, παιδί μου... Τὸ χαμόγελο έφυγε ἀπὸ τὰ χείλη της. 'Ο Μάρκος τὴν πλησίασε και τὴν έγκλωφίλησε.

— Με γνωρίζεις, 'Αγλαΐα μου; — Ναι. 'Η μητέρα μου, όταν παρακαλούσε τὸν Θεὸ στήν άρρώστια της, άνάρθεσε πάντα τ' ὄνομά σου...

Γέλασε ή κόρη ένα γέλιο περιπαχτικό, έκλεισε τὰ μάτια της και γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο τὸ πλευρό. 'Η κυρία Πουλιχέρια έπρόδριξε τὸν Μάρκο έξω ἀπ' τὸ δωμάτιο.

— Μάρκο, τοῦ εἶπε, μὴ νομίζεις πὸς έμαθα τὴν κόρη μου νά σε καταριέται και νά σε μισή. Μὰ έγινε νευρική. Κι' ἐνῶ, όταν ήσαν καλά, σὲ τωγράφιζε με τὰ καλύτερα χρώματα, άμα μὸν έρχόταν ή κρίσι, φάνηκε πὸς έλεγει τίποτε λόγια πὸν ή κόρη της τὰ πρόσσε περισσότερο ἀπὸ τ' ἄλλα. Μ' ένοιωσε;

— Ναι. Τὸ ρολὸς της Μεγάλης Σχολῆς έχτύπησε πέντε και ὁ Μάρκος έποφάσισε νά φύγει. 'Ηταν ή ὥρα πὸν έβγαζε τὴν κυρία του — γιατί τώρα είχε ἄλλη γυναίκα και ἄλλα παιδάκια — στὸν περπατο.

— 'Ε, με συγχωρεῖς, Πουλιχέρια; της εἶπε με φωνή πούτρεμε.

— Σὲ συγχωρῶ...

Καί ὁ Μάρκος έφυγε κατευχεροσποιημένος, γιατί φρόθηκε σάν άνθρωπος με μεγάλη ψυχή, ἀπὸ πῆγε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι πὸν δεν έπορε νά ματαπατήση, γιὰ νά τὸν άρρωστη κόρη του.

Καθὸς έφυγε, άνάσσε έλειθερα και εἶπε:

— Μὰ φταίει κι' ή Πουλιχέρια... Τὸ παιδί αὐτὸ είχε ανάγκη ἀπὸ καθαρό αέρα και περίπαι. Κι' έζησε δώδεκα χρόνια τώρα κλεισμένο σάν σπιτόγατο. Τέσσα ήταν πάντα ή μάνα του. Δεν ήτο ποῦς τὸν περιπατο. 'Αλλόμονο, οὔτε ή μητρική στοργή δεν μπόρεσε νά ξεριζώσει τὰ κακά της φρονιά...

Σκοπίασε τὸν ἰδρωτὶ του και πῆδηξε γρήγορα μέσα στὸ καίκι πὸν τὸν περιέμενε έξω ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κήπου. Γκίστησε τὸ καίκι, χοροπήδησε λιγάκι, ἐνῶ περνούσε τὰ μεγάλα κύματα πὸν σήκωσε περνώντας πρὸ ολίγου τὸ βαποράκι της γραμμής. 'Ο Μάρκος άρχισε νά κρανίζει τὸ τσιγάρο του. 'Η συγκίνη πὸν τοῦ έδωσαν πὸν τὸν εξαγοποίησε...

Αὐτὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ είχαν βγει και τὸν κῆτταζαν ή δυό γυναίκες με ματιές διαφορετικές. 'Η κόρη του έβηξε, έβηξε, έβηξε, και γελοῦσε, καθὸς έβλεπε τὸν πατέρα της έαπλωμένο, και τὸ έξασθενισμένο της πνεῦμα τίποτε δεν σὺλλογίζονταν.

'Η κυρία Πουλιχέρια τὸν έβλεπε και σκεφτόταν πὸς ή συγκίνη πὸν δίνει κανείς εἶνε γελοῖο πράγμα.

— Σάν τὸν έσυγχώρησα και τί; διαλογιζότανε. 'Ηθε πῶς τάχα ή άδικοξοδεμένη νεότητή μου; 'Η 'Αγλαΐα μου έγινε πάλι γερή και ροδοκόκκινη;

'Η κυρία Πουλιχέρια, πὸν δεν έγελοῦσε συχνά, έγέλασε τώρα κι' εκείνη, όταν εἶδε μέσα στὸ καίκι τόσο χαρούμενο τὸν Μάρκο γιὰ τὴν συγκίνη πὸν έλαβε. Τὸ γέλιο της μητέρας και τὸ γέλιο της κόρης άποτέλεσαν έτσι μία παράξενη συμφωνία σπαρχινική μέσα στὸ στενὸ κι' ήρεμο και μεγάλο Φαναριώτικο σπίτι.

'Ο γείτονας ὁ δεσπότης, πὸν λούτζε αὐτὴ τὴν ὥρα μόνος του τὰ λουλούδια, πετάχτηκε τρομαγμένος και σταυροκοπήθηκε, γιατί ποτε, μὰ ποτε, δώδεκα τώρα χρόνια, δεν άκουσε γέλια στῆς ζωντανόκερης τὸ σπίτι...

ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
'ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΙΕΡΡΟΤΟΥ'
Αποκρηάτικα ρωμάντζα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΩΡΑ ὁ γυιὸς μου είχε ήσυχάσει. Δεν μιλούσε καθόλου, μὰ κρατούσε τὰ μάτια του ὀρθάνοιχτα, σάν κάτι ν' άκούγε.

Έξωφρα χτύπησε κάτω ή πόρτα. Νά κατέβαιναν ν' άνοιγα, θά ήταν σω. στη τρέλλα.

Τὸ καλύτερο ήταν νά βγῶ σ' ένα παρὰθυρο και νά δῶ πὸς χτυπούσε.

Ήμουν βέβαιος πὸς δεν έπρόκειτο γιὰ κανένα έπισκέπτη ή γιὰ περαστικό διαβάτη. Ποιὸς θά έχόταν τέτοια ὥρα στήν έρημιά μου, πὸς θά γύριζε μέσα στη νύκτα στ' άγρια και καταραμένα αὐτὰ μέρη;

Μὰ τὸ καλοστό χέρι, άνάξτὰ τὸ παράθυρο και κῆτταξα έξω. Τὸ πῶς ήσαν βαθὺ και δεν διέκριναι τίποτε. Σκέφτηκα τότε πὸς σίκο σὺν πάτωμα. Αὐτὸ κεί θά μπορούσα νά διακρίνω καί πὸν τὸ βαθὺ σκοτάδι π' άπλώνονταν γύρω, λαβαίνοντας κάθε

πλάκα γιὰ νά μὴν έπασσῶ καμμιὰ ξαφνική έπαισα ἀπ' τὸν καταραμένο βρυκόλακα.

Καθὸς προχωρούσα νά βγῶ έξω ἀπ' τὸ δωμάτιο έρεξα μὴ άνησυχή ματὰ στὸ γυιὸ μου.

Κι' αὐτῶς μ' ένα βλέμμα άγριο και παράξενο. — Πῶς πατέρα; με ρώτησε Έξωφρα.

— Θί γυιὸς άμέσως. Παιδί μου, τοῦ εἶπα, νά πὸς έξηγήσω τί πῆγαναι νά κάμω.

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

— Τί θές νά πῆς, πατέρα μου;

— Θί φῶς, πατέρα... 'Όταν γυρίσεις, δεν θά

έχῃς ἴδω. Με περιμένει... Θά φύγωμε μαζή...

— Πῶς, γιέ μου. Θά γυρίσω άμέσως...

— Δώσε τὸ κεφάλι σου και φρόδισε:

— Δεν θά προτίσας, πατέρα, δεν θά προ-

τίσας...

μῖζεται στήν αὐλή μ' έναν ὑπόκοφο κρότο.

Μία κραυγή άπελπισίας ξεφύγε ἀπ' τὸ στόμα μου.

— 'Ο Πιστός πῶς μου σὺλλεζε πένθημα.

Κατάλαβα άμέσως τί είχε συμβεί. Θεέ μου, Θεέ μου, ὁ γυιὸς μου είχε λυθεί, είχε άνοίξει τὸ παράθυρο κι' είχε πηδήσει έξω...

Αὐτόμεινα στή θέση πὸν βρισκόμουν, σάν νά είχα μαρμαρώσει, αστασιμένος, χαμένος...

Κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο, πάνω στῆς πλάκες της αὐλῆς, βρισκόταν έαπλωμένο τὸ παιδί μου, ή στεροή μου έλιπίδα, νεκρό!... Έσκηνα πρὸς τὰ έξω και τὸν φώναξα κλαίγοντας παρὰ. Οὔτε σάλεψε καν... Καί τὴν ἴδια στιγμή άκουσα τὰ γέλια, τὰ φριχτά, τὰ σκληρά και σαφραστικά γέλια τοῦ βρυκόλακα. Κρυμένος κάπου μέσα στο σκοτάδι, αίσθανόταν άγρια χαρά γιὰ τὸ κακό πὸν μὸνιανε... Γελούσε... γελούσε... Καί στὸ γέλιο του άπαντοῦσαν ή κραξίτες τῶν νυχτοπουλιῶν και τὸν άγρομῶν τὰ οὐράσιματα.

Αδιαφορώντας πειὶ γιὰ κάθε κίνδυνο, έκλεισα τὸ παράθυρο, κατέβηκα κάτω, άνοιξα τὴν πόρτα και σήκωσα τὸ γυιὸ μου στήν αὐλή. Καί τὸν φώναξα με προσοχή και τὸν άνέβασα επάνω. 'Η άγκυλιά μου, ξανάκλεισα με προσοχή και τὸν κρανίό του, άφθονο αἷμα έτρεξε ἀπ' τὴν πληγή του και τὰ ρουθούνια του...

Τὸν έαπλώσα στὸ κρεβάτι, ρίχτηκα επάνω του κι' άρχισα νά κλαίω και νά δέχνομαι...

— 'Ετσι πέρασε ή νύχτα, ὡς τις τέσσερες μετὰ τὰ μεσάνυχτα. 'Ο βρυκόλακας δεν άκούγονταν πονθενά. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα μόνον άκουσα στήν αὐλή, πρὸς τὸ μέρος πὸν είχα θάψει τοὺς άγατημένους μου, μία φωνή, απαράλλαχτη με τὴ φωνή της κόρης μου... Τὶ έσήμαινε αὐτό; Σταυροκοπήθηκα, χωρίς ν' άνοίξω τὸ παράθυρο. 'Ημουν βέβαιος πὸς ὁ βρυκόλακας βρισκόταν κάπου απέξω και παραμόνευε. 'Ο Πιστός ήταν διαρκῶς άνησυχος, στεφογύριζε μέσα στήν κμάρα και γρούλιζε φοβισμένα...

'Η ἡσυχία μου αὐτὴ βρόδηκε αὐθιγνῇ. Λίγο πρὶν ξημερώσει, άκουσα νά πασπατεύη κάποιος τὸ παράθυρο. Παπάχτηκα ὀρθιος κι' άρπιαξα τὸ δῦλο μου. Ναι, κάποιος ήταν ἀπ' έξω και προσπαθούσε ν' άνοίξη τὰ παραθυρόφυλλα. Στήριξα τὸ δῦλο στὸν αἰμο μου, έτοιμος νά πυροβολήσω. 'Ηξερα τὴν τρομακτική δύναμή του. Μπορούσε νά σπάσει τὸ παράθυρο και νά πηδήσει στὸ δωμάτιο. Δεν πρόφτασα νά κάμω τὴ σκέψη αὐτὴ και σπάσανε δυὸ γυῖες.

Πῆρα τότε ἀπ' τὸ εἰκονοστάσι τὴν εἰκόνα της Θεοτόκου και τὴν κρέμισα στὸ πόμολο τοῦ έλαμοῦ. Τὰ παραγρονιέματα στὸ παράθυρο πάσανε ἄμέσως. Ένα μουγκρητό άκούστηκε και σὲ λίγο άντήχησε κάτω ἀπ' τὴν αὐλή ή φωνή του:

— 'Ηθε ή σερὰ σου!... Θά πεθάνω!... Θά πεθάνω!... 'Απόψε, αἰorio, μεθαύριο θά φάνε τὸ κορμὶ σου οἱ λῆνοι, άκούς, οἱ λῆνοι!...

Γονάτισα κάτω κι' έκομῶ τὸ σταυρό μου:

— 'Ας γῆνη τὸ θέλημά σου, Κύριε!...

Σὲ λίγο έφρεξε. Τὸ τέρας έβγινε, μαζή με της νύχτας τὰ σκοτάδια. Οἱ λῆνοι άμως είχαν μωστεί αἷμα και παραμόνευαν διόγυρα στὸ δάσος. Τὰς είδα κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ αἰθινοῦ φεγγαριοῦ νά σὺλλεζουν άγρια...

(Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τοῦ Βλαδιμήρου Χάιντενιτς)

Συνέχεια. Έξωφρα τὸ γυιὸ μου μόνος μου με τὰ ἴδια μου τὰ γέα και τώρα πειὶ παρμένει νά ήσυχος τὸ θάνατο.

Δυὸ μέρες στή σειρά, ὁ βρυκόλακας δεν φάγνκε. Κάθομαι μόνος κι' έρημος και κλαίω τὰ πεθάνενα μου παιδά.

Τις νύχτες άκούω παράξενες φωνές και βογγητά.

Νά εἶνε τάχα παρασπῆσεις, νά με γελῇ ή φαντασία μου ή νά κλαίνε οἱ άδικοχαμένοι μου νεκροί;...

Τὰ βογγητά εἶν' ὀμοια κι' απαράλλαχτα με της μάνας μου, πρὶν πεθάνω. 'Ετσι άκριβῶς βογγούσε στὸ κρεβάτι τὸ πόνου...

Τὰ σκουζήματα κι' οἱ θόνοι εἶνε της πεθαμένης μου κόρης...

Θεέ μου, νά μὴ βόθρανε τάχα άνάπασι μέσα στὸ χῶμα; Βασανίζονται άκόμα μέσα στή μαύρη γῆ;

Κύριε... Κύριε τῶν Οὐρανῶν, ληψόν τὰ παιδά μου και κάμε με νά πάω τὸ γρηγορότερο κοντὰ τους...

(Ακολουθεῖ)

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
'ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ
ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ'

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΥΛΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΟΡΒΟΡΟ

ΔΟΥΚΡΗΤΙΑ ΒΟΡΓΙΑ

Ζ'.
ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ενώ ο Κάισαρ Βοργίας μύησε κάποια νύχτα με την αδελφή του τη Δουκρητία στο δωμάτιό της, υπήρχε μέσα κι' ο Φραγκίσκος, ο μεγαλύτερος αδελφός των.
Ο Κάισαρ, νομίζοντας πως ο αδελφός του κρυφάκουγε, κρυμμένος πίσω από την πόρτα, σηκώθηκε επάνω και του είπε με θυμό:
— Είχες βάλει αυτό κι' άκουγες τί έλεγα;
Λέγε, κρυφάκουγες τόση ώρα;
— Καλά τ'ό μάντρες, απάντησε ο Φραγκίσκος. Κρυφάκουγα. Και δεν είμαι μετανοημένος για την περιέργειά μου αυτή, γιατί άνωσα ενδιαφέροντα πράγματα.
— Φραγκίσκο!

Οι δυο αδελφοί πήραν θέσι ο ένας απέναντι στον άλλον, αποφασιστικοί και απειλητικοί.
Η Δουκρητία όμως όρμησε ανάμεσό τους και τους έχωρισε.

— Έλάτε στα σύγκαλά σας! φώναξε επιβλητικά. Αυτό μάς λέει πει τώρα να χτυπηθήτε μεταξύ σας. Όρισμένος, αυτή η ζέση σας έπειραζε τα νεύρα. Αν άκουσες τη συνομιλία μας, Φραγκίσκο, τόσο το καλύτερο για σένα. Έτσι θα παραξενευτής λιγότερο όταν μάθεις τον θάνατο του 'Αλβεργέττε. Ο Κάισαρ μου άνοιξε σχετικώς, ότι δεν του άρεσει νάχω φίλους. Την ίδια γνώμη πιστεύω πως θά'χεις κι' εσύ. Έστω, σάς δοκιμάσω, από δω και πέρα να διακόνω κάθε φίλια. Και τώρα... καληνύχτα... Πηγαίνετε να κοιμηθήτε...

Και με μια γοργή κίνηση, ή ώραία νέα τους έδωσε από ένα φλογερο φίλκι και τους έαπερξε και τους δυο μαζί προς την πόρτα.

Τα δυο αδέρφια, φεύγοντας, κάτι θέλησαν να πουν.
— Ούτε λέξι, τους είπε ή Δουκρητία, σμίνοντας τα χέρια τους, γιατί αλλιώς θα θυμώσω. Δεν αγαπώ πειά, παρά εσάς. Έσας μονάχα θ' αγαπώ και σ'όθ μέλλον. Είστε ευχαριστημένοι τώρα;

Ο Φραγκίσκος και ο Κάισαρ απομακρύνθηκαν σιωπηλοί κι' αποτραβήχτηκαν ο καθένας στο δωμάτιό του.

Η Δουκρητία, αφού κλειδωσε την πόρτα της με τ'ό κλειδί, οίχτηκε επάνω στο κρεβάτι της, μουρμουρίζοντας:

— Ζηλιάριδες!... Κακούργιοι!... Φονιάδες!... Σάς μισώ!...

Η Δουκρητία δεν ήταν φυσικά καθόλου διατεθειμένη να τηρήσει την υπόσχεση που είχε δώσει στους εξαγριωμένους αδελφούς της. Φύσις ερωτική και θετική, όπως ήταν, δεν μπορούσε να ζήσει ανερότευτα. Ένοιωθε τ'ό αίμα της να βράζει ανήσυχο μέσα στις φλέβες της.

Δεν πέρασε λοιπόν πολύς καιρός κι' ή ώραία άρχοντοπούλα έφερε στον κόσμο μια ώραία κόρη, την οποία ή Ρόζα Βανόσα φρόντισε να εξαφανίσει άμέσως, στέλνοντάς την σε μια χωρική της Βερόνας.

Τ'ό περιστατικό αυτό έκανε τους αδελφούς της Δουκρητίας να λυσάξουν από όργη. Τα πράγματα θα τελείωναν πολύ άσχημα. Η Ρόζα Βανόσα τ'ό άντελήφθη αυτό, ζήτησε και τη γνώμη τ'ό Ροδρίγο, κι' αποφάσισαν να χωρίσουν άμέσως τα παιδιά τους, τα τρία λικόπουλά τους. Έστειλαν λοιπόν τ'όν Κάισαρα να σπουδάσει στη Μίσα, τ'όν Φραγκίσκο τ'όν περιώρισαν στην Πάδουα και τη Δουκρητία την επάντρεψαν.

Ο σύζυγός της, ο δόν Έστεβάν, ήταν ένας Ισπανός, ευγενούς καταγωγής, αλλά για τ'ό δ-

Ο 'Ιωάννης Σφόρτσα, άρχων τ'ό Πεζάρο.

νομά του δεν συμφωνούν καθόλου οι Ισπορικοί. Αυτό όμως δεν έχα και μεγάλη σημασία, γιατί έζησε πολύ λίγο ο δυστυχισμένος. Τ'όν έκαμαν γαμπρό τους όταν τους έχρειαζότανε και άμα τους έγινε άχρηστος πειά, φρόντισαν να τ'όν ξεφορτωθούν με τ'ό δηλητήριο και να πώς:

Ο πατέρας της Δουκρητίας, ο Ροδρίγο Βοργία, ύστερ' από τις λαμπρές υπηρεσίες που πρόσφερε στην εκκλησία, κατόρθωσε να γίνει πάπας στ'ό 1892. Από πολύ πριν όμως, έπειδή δεν μπορούσε να υποφέρει την άπουσία τ'όν οικείου του, τους μετέφερε στη Ρώμη, στ'ό 1476.

Μαζύ με την οικογένεια Βοργία κοιμώληθηκε, φυσικά, στη Ρώμη κι' ο δούστηχος δόν Έστεβάν, ο σύζυγός της Δουκρητίας.

Μιά μέρα ο Ροδρίγο κάλεσε την άγαπημένη του Ρόζα Βανόσα και της άνεκόνισε τ'ό σχέδιο που είχε συλλάβει και που ήθελε τη γνώμη της πριν τ'ό εφαρμόσει. Έπρόκειτο για την εξόντωση τ'όν Έστεβάν.

Η Ρόζα έμεινε άπολύτως σύμφωνη με τ'όν θαυμάσιο σύντροφό της, εκάλεσε άμέσως τη Δουκρητία και της είπε:

— Κόρη μου, αγαπάς πολύ τ'όν δόν Έστεβάν, τ'όν άντρα σου;

— Έγώ; Καθόλου! άποκρίθηκε ή νέα άδίσταχτα.

— Θα λυπόσιν άν τ'όν τ'όν συνέβαινε κανένα... άτύχημα;

— Γι' άτύχημα;

— Νά, άς πούμε, άν πέθανε ξαφνικά... Είπε τόσο μικρόσμος και καχεκτικός, έχει άδύνατο λαμύ και άσθενή κράσι... Οι άνθρωποι τ'ό είδους τον παθαίνουν ίδιως συγκροπές...

Η Δουκρητία άπάντησε τη μητέρα της χαμογελώντας.

— Καλά, καλά, είπε τέλος, άν είνε γορατό μου να χριέται, τί να γίνει;... Θα ήσυχώση στη μοίρα μου...

— Σύμφωνοι λοιπόν;

— Σύμφωνοι.

Τ'ό ίδιο βράδυ, ο δόν Έστεβάν, αφού γνώσε από τ'όν περιπατό τ'όν, δειττήσε με πολλή όρεξη μαζί με τη γυναίκα του και την πεθερά του. Ήταν θαυμάσια στην ύγεια του και φανέταν πολύ εύθυμος.

— Φίλε μου, τ'ό είστε σε μια στιγμή ή Βανόσα, σ'όν ανιστό να προσέχεις την ύγεια σου. Αίτη την άπουση έξαφι σου δεν τη βολίσω καθόλου φυσικά...

— Όχι δά, είμαι θαυμάσια στην ύγεια μου, απάντησε ο Έστεβάν.

— Κάποτε όμως την παθαίνε κανείς, χωρίς νάχη τίποτε, έτσι στ'ό καλά καθούμενα. Έγώ άμα είμαι άδιάθετη, πίνω ένα παλιό κρασί τ'όν Συρακουσών, άψητό νέκταρ. Θέλει να σ'ό δώσω και σένα μια σταλιά για γαμπρό;

— Ναι, αλλά όχι μόνο μια σταλιά, απάντησε ο άνίστατος Έστεβάν.

Οι ύπηρετες είχαν άπουσινθεί και ή Βανόσα σηκώθηκε και πήγε να φέρη μόνη της τ'ό περιφημο μπουκάλα με τ'ό κρασί τ'όν Συρακουσών. Στ'ό μεταξύ αυτό, ή Δουκρητία έταξε και χαρμεναζόταν με τ'όν σύζυγό της, γεμάτη κέφι...

Η Βανόσα ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας τ'ό ενέκταρ της και έχωσε απ' αυτό μερικά σταγόνες σ' ένα ποτήρι, για τ'όν ήπιν άρωστο γαμπρό της.

— Έμένα δεν θα μ'ό δώσης, μητέρα; φώναξε παραπονοίρα ή κόρη της.

— Σώπα, έσύ δεν έχεις τίποτε, απάντησε ή τρομερή μαμά.

— Ούτ'έγώ; π'όν να πάω ο διάβολος! φώναξε ο 'Ισπανός. Βρέ άδερφέ, έσεις σώνει και καλά, θέλεις να με κάμετε να πιστέψω πως είμαι άρρωστος...

— Μπα, καθόλου, είπε ή Βανόσα. Καλό όμως είνε να λαβαίνη κανείς τις προσυλάξεις και τ'ό μέτρα του, για κάθε ένδεχόμενο. Έλα τώρα, πέ λίγο απ' αυτό για να γίνης καλά...

Ο σύζυγός της Δουκρητίας πήρε τ'ό ποτήρι και

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

«Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ»

Διήγημα τ'ό κ. Χρυστού Χρηστοβάσιλη.

ΡΩΣΙΚΟΙ ΘΥΡΑΛΟΙ

ΤΟΥ ΝΑΡΕΤΖ

Ο ΧΟΡΟΣ Τ'ΟΝ ΣΚΕΛΕΤ'ΟΝ

Πρέπει να σεβόμαστε τ'ους νεκρούς...

Η προσενητέρα πήγε και βρήκε τ'όν πατέρα και τη μάνα τ'ό 'Ιακώβου Στέλιν και τους είπε:

— Νά π'όν ο γιός σας έβλεπε πειά τ'ό έκασί του χρόνα. Κάνενα άλλο παλληκάρι δεν είνε π'όν άμωρο απ' αυτόν σ' όλο τ'ό Κορολόβέτς. Έξω λοιπόν μια κοπέλλα δεκαοχτώ χρόνων, μοναχοκόρη, στην όποία ή μάνα της κι' ο πατέρας της δίνουν προίκα χίλια χρυσά σόβλια... Πρέπει να παντρεύουμε τ'όν 'Ιακώβο μ' αυτή τη νέα κοπέλλα, την Πρασόβια 'Ομοζόνωφ...

Ο γέρο Στέλιν γέμισε κι' έδωσε στην προσενητέρα ένα ποτήρι με β α ρ υ ο ύ κ α (*) που μόλις ή γυναίκα του την είχε ετοιμάσει. Κατόπιν άρχισε να συζητά για την προίκα, για τη νύφη που τ'όν προσενητέρι, για τ'ό γιό του και για την πληρωμή που θάπαρνε ή προσενητέρα. Έτσι κανονίστηκαν τ'ό πράγματα μια χαρά, όριστηκε ο γάμος γρήγορα και την άλλη μέρα κίχλας οι δυο νέοι γνωρίστηκαν.

Ο γάμος τους έγινε σ' ένα μύνα. Ο άρχοντας τ'ό τόπου παραστάθηκε σ' αυτόν κι' οι χωρικοί ποτέ δεν είχαν δει, όπως εκείνο τ'ό βράδυ, τέτοια λαμπρή σάνα κοριτσιών και παλληκαριών.

Τα μεσάνυχτα ή μουσικές σόπασαν, οι χοροί έπαψαν και τοιμάστηκε μια συνόδεα για να δηγήσει τη νύφη στ'ό σπίτι τ'ό γαμπρού.

Μά ήταν όλοι πολύ μεθυμένοι και καθώς περνούσαν απ' τ'ό κοιμητήρι τ'ό χωριού, άντρες και γυναίκες τραγουδούσαν, πασιμένοι από τ'ό χέλια και χόρεια.

— Πάμετε τ'ό τραγούδι σας! φώναξε έξαφνα ο παπάς. Πρέπει να σεβόμαστε τ'ους νεκρούς.

— Στ'ό διάβολο οι νεκροί και ζήτω ή χαρά!... Έμεις δεν έχουμε καμιά σχέση μ' εκείνους που σαπίζουν κάτω απ' τ'ό χώμα... Ζήτω τ'ό νεύρα!... Ζήτω ή χαρά!...

— Για τ'ό Θεό, μη λέτε τέτοια άνόσια λόγια... φώναξε ο παπάς. Άγιο Νικόλα, κάμε να μη τ'όκούση ο Θεός! Πρέπει να σεβόμαστε τ'ους νεκρούς...

— Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

Άφήστε αυτό τ'ό γέρο ξεκουτιάση να λή δ, τι θέλει!... φώναξε τότε κάποιο παλληκάρι. Άφήστε τον κι' έλάτε μαζί μου!... Όποιος μ' άγαπάει, άς μ' άκολουθήσει κι' άς μ'ό δώσει τ'ό χέρι... Έλάτε να χορευτούν...

με στους τάφους κι' άς έρθει ο διάβολος να μ'ό παίξει τη μαλακιά! Κραυγές και τρελλές επευφημίες άπάντησαν σ' αυτές τις άσολόγιστες βλαστήμιες. Όλοι οι νέοι και ή νέες έτρεξαν άμέσως μέσα στ'ό κοιμητήρι, πασιμένοι από τ'ό χέλια...

Μά έξαφνα, φαντάσματα και μαύροι σκελετοί προέβαν μέσ' απ' τη γή, όρμησαν ανάμεσα στους χορευτές και, πιάνοντάς τους απ' τ'ό χέρια, σχηματίζουν πανούργια αλυσίδα.

Και νά, ο Σατανάς ο ίδιος παρουσιάστηκε, κρατώντας μια μαλακιά στ'ό χέρι... Κι' έδωσε τ'ό σύνθημα...

Κι' ο χορός άρχισε τρομερός, άτελείωτος, χωρίς συγκρατημό... Ήταν τόσο γρήγορος, ώστε τ'ό βλέμμα τ'ό γέρο παπά δεν δέκρινε πειά κανέναν απ' τ'ους χορευτές και δεν έβλεπε παρά ένα σύννεφο σκόνης που σφαιρογόριζε.

Οι δυστυχισμένοι χορευτά ένοιωσαν τέτοιους πόνους, ώστε τις κραυγές τους θά τις έπαρνε κανείς ως ούλησμάτα πταρυγίδος...

Ο χορός αυτός βάστηξε ένα χρόνο διόκληρο...

Έπειτα, στ'ό τέλος τ'ό χρόνου, τελείωσε...

Και ο παπάς, όταν ξαναγύρισε στ'ό κοιμητήρι μαζί με μερικάς πιστούς, δεν βρήκε παρά τ'ους σκελετούς τ'όν χορευτών και κάτω απ' τ'ό πόδια τους μια βαθιά και κίχλη τάφο, που την είχαν σκάψει με τ'ό πόδια τους, κατά τη διάρκεια τ'ό χορού τους με τ'ους σκελετούς.

Ο παπάς, με τ'ό μάτια γεμάτα δάκρυα και με τ'ό χέρια ένομένα, προσενητέρισε και κατόπιν έλεε στους πιστούς που τ'όν συνόδευαν:

— Άς θάψουμε αυτούς τ'ους δυστυχισμένους, γιατί πρέπει να σεβόμαστε τ'ους νεκρούς.

Πραγματικά, πήραν τ'ους σκελετούς και τ'ους έθαψαν χωρίς δυσκολία.

Μά όταν θέλησαν να σκαπώσουν και την κίχλη τάφο, δεν τ'ό κατάφεραν με κανένα τρόπο... Κι' άν πάτε, μιαρ από Κορολόβέτς, θά σάς άδειξω, λέγοντας:

Πρέπει να σεβόμαστε τ'ους νεκρούς...

(*) Πιστό ρωσικό, παρασκευάζόμενο από σάφολα, μέλι και σόδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

«Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Τ'ΟΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ ΚΑΤΑ Τ'ΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»

Ηρωϊσμοί, αὐτοθεσίες, προλήψεις, τραγικοί θάνατοι.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ PIERRE VILLETARD

— Καλημέ-
ρα, Ρενέ!
— Καλημέ-
ρα, Παύλος.
Με συγχωρείς
μιά στιγμή...

Η Ρενέ ζτε-
νιόταν μέσα
στο καμαρίν
της, μπροστά
στην τουαλέ-
τα της, προ-
σπαθώντας να
διορθώσει μερι-
κιές άνωπότη-
τες μπουζού-
κιών θραυσ-
τών μαλλιών.
Στο σάμα της κρατούσε μιά χρυσή χτένα. Το πρό-
σωπό της φαινόταν ήσυχο κι' ετυχισημένο μέσα στον μακροχρόνιο κα-
θρόνιστο. Μπρός της το μικρό πρασιόχα ήταν γεμάτο από διάφορα
μπουκαλάκια, πούδρες και φιασιόδια.

— Μήπως είναι η σειρά σου να βγής στη σκηνή; τη ρώτησε ο
Παύλος.

— Όχι, έχουμε καιρό ακόμα, του απάντησε η νέα... Είπε δυο
άλλα νοήματα πριν απ' το δικό μου...

Αποτελείωσε ύστερα σιγά-σιγά το χτένισμά της και γύρισε πρὸς
τὸ μέρος του. Ήταν χαριτωμένη. Το πρόσωπό της χαρούμενο να
φαινόταν ὁ χιονάτος λαιμός της κι' οί άριμονικοί της δικοί. Ξαφνικά
ὅμως, ένας ξερός κι' απότομος βήχας τίνανε ὅλο της τὸ κορμί.

— Πάλι κρυμμένη είσαι; ρώτησε ὁ Παύλος.

— Μά όχι! του απάντησε εκείνη, γελώντας. Τί κουτὸς πὺδ εί-
σαι!... Δεν είναι τίποτε... Είνα συναρπασί! Περαιτωκὶς είσαι ἀπὸ δὺδ;

Ο Παύλος φάνηκε γιὰ μιά στιγμή στενοχωρημένος, στριφογύ-
ρισε στὸ χέρι του τὴ λαβὴ τοῦ μπιστουνοῦ του κι' απάντησε:

— Όχι!... Ἡρώα νὰ σὲ πάρω νὰ πάμε νὰ φάμε μαζί. Θὰ σὲ
περιμένω μετὰ τὴν παράστασι...

Η Ρενέ πῆρε στὸ λαιμό του καὶ τὸν φίλησε ἐνθουσιασμένη.

Ἐπειτα ἔτρεξε στὴ
σκηνή γιὰ νὰ προ-
λάβῃ τὸ νοήματό
της...

Είχανε γνωριστεί
τὴν ἀνοιξὴ στὸ Δά-
σος τῆς Βουλώνης,
κάτω βράδυ, πὺδ
ὁ μωρομένος ἀέρας
οὐράριζε γύρω μω-
στακὲς ἐρωτικὲς ἀ-
νατριχίλες. Ἡ Ρενέ
είχε βγεῖ περίεργο
μαζὺ μετὰ τὴν φιλημάδα της, τὴ Ζὺν Μπερὺ.

Ἀφροὺ ἡ δυὸ φίλες περιπλανήθηκαν ἀρετὴ ὥρα μέσα σὲς δέν-
τροστοιχίες, μπῆκαν ὅστερα σ' ἕνα ἐξοχικό κέντρο καὶ καθίσαν στὸν
λοκὺ μιάς ἀκακίας. Στὸ διπλὸν τραπέζι καθόντανε δυὸ νέοι. Τὰ
πογγάκια βουιά ἀντηχοῦσαν παθητικά, ὁ οὐρανὸς εἶχε ἕνα γλυκὺ
γαλάζιο χρώμα, τὰ λουλούδια σκουρτοῦσαν ἡδονικὲς μυρωδιές. Πρὶν
περάσει πολλὴ ὥρα, ἡ δυὸ φιλημάδες εἶχαν γνωριστεί κίχλας μετὸς
δυὸ νέους κι' εἶχαν πάσει μαζί τους κοιθόντα. Πρὸ πάντων ἡ Ρενέ
φαινότανε χαρούμενη κι' ἐνθουσιασμένη. Γελούσε μετὰ τὴν παρωμαρὴ
ἀφορμή, ροφώντας ἀπολαυστικὰ τὴν παγωμένη λεμονάδα της. Κάθε
τόσο ἔριχνε μιά κρυφὴ ματιά στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς νέους, πὺδ τῆς εἶχε
φανεῖ εἰς ἀρχῆς πολλὴ συμπαθητικὸς.

Ἐπειτα κι' οἱ τέσσερες φάγανε μαζί σ' ἕνα ἐξοχικό ρεστοράν,
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ο Παύλος καθόταν ἀπέναντι στὴ Ρενέ. Ἡ
νέα φαινότανε λιγάκι στενοχωρημένη, κοντὰ στὸν κομπὸ αὐτὸ νέο.

Κατολάβαινε ἀπ' τὸ παρουσιαστικό του, ὅτι ἀντίκει στὴν καλὴ τάξι.
Ἀφροὺ τοῦ ὁμιολόγησε, ὅτι ἦταν ἀρτίστα σ' ἕνα μικρὸ μουζικ-χάλλι,
θέλοντας ὅστερα νὰ φανῇ σπουδαία στὰ μάτια του, ἄρχισε νὰ τοῦ
μῶλῃ γιὰ κάποιο θεῖο της συνταγματάρχη καὶ γιὰ τὸν πύργο πὺδ εἶχε
ἄλλοτε ἡ γαγιά της σὲ κάποια ἐπαρχία...

Τὴν ἄλλη βδομάδα, ἡ Ρενέ κι' ὁ Παύλος ξανασημειώθηκαν καὶ
πάλι στὸ ἴδιο μέρος. Ἀπὸ τὴν φορὰ ἦσαν μόνοι οἱ δυὸ τους κι' αὐτὸ
τοὺς εὐχαριστοῦσε περισσότερο.

— Ἀκούστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Παύλος. Μ'
ἀρέσετε βέβαια πολλὴ... ἀλλὰ ἡ σχέση μας δὲν μποροῦν νὰ κρατή-
σουν γιὰ πάντα. Θὰ φτάσῃ μιά μέρα πὺδ θὰ πρέ-
πει νὰ χωρίσουμε... Δεν θέλω τότε ν' ἀρχίσετε τὰ
κλῆματα καὶ τίς φωνές... Δέχστες λοιπὸν νὰ με-
νωμε φίλους ὅσον καιρὸ θέλμα ἐλευθέρους; Πῶστε
μου ἐλικορύνῃς τὴ γνώμη σας, Ρενέ...

Στὴν ἀρχῇ, ἡ Ρενέ δὲν τοῦ απάντησε τίποτε.

Ἐπειτα γέλασε λίγο καὶ τοσούτῃς τὸ κρυστάλλι-
νο ποτήρι της μετὰ τὸ δικό του.

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ...

Ὁ βήχας τὴν ἐνιψε ἐξαφνα κι' ἐννοίωσε κάτι ἀλμυρὸ στὸ στόμα της...

Ἀφροὺ ἡ δυὸ φίλες περιπλανήθηκαν ἀρετὴ ὥρα μέσα σὲς δέν-
τροστοιχίες, μπῆκαν ὅστερα σ' ἕνα ἐξοχικό κέντρο καὶ καθίσαν στὸν
λοκὺ μιάς ἀκακίας. Στὸ διπλὸν τραπέζι καθόντανε δυὸ νέοι. Τὰ
πογγάκια βουιά ἀντηχοῦσαν παθητικά, ὁ οὐρανὸς εἶχε ἕνα γλυκὺ
γαλάζιο χρώμα, τὰ λουλούδια σκουρτοῦσαν ἡδονικὲς μυρωδιές. Πρὶν
περάσει πολλὴ ὥρα, ἡ δυὸ φιλημάδες εἶχαν γνωριστεί κίχλας μετὸς
δυὸ νέους κι' εἶχαν πάσει μαζί τους κοιθόντα. Πρὸ πάντων ἡ Ρενέ
φαινότανε χαρούμενη κι' ἐνθουσιασμένη. Γελούσε μετὰ τὴν παρωμαρὴ
ἀφορμή, ροφώντας ἀπολαυστικὰ τὴν παγωμένη λεμονάδα της. Κάθε
τόσο ἔριχνε μιά κρυφὴ ματιά στὸν ἕνα ἀπ' τοὺς νέους, πὺδ τῆς εἶχε
φανεῖ εἰς ἀρχῆς πολλὴ συμπαθητικὸς.

Ἐπειτα κι' οἱ τέσσερες φάγανε μαζί σ' ἕνα ἐξοχικό ρεστοράν,
στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ο Παύλος καθόταν ἀπέναντι στὴ Ρενέ. Ἡ
νέα φαινότανε λιγάκι στενοχωρημένη, κοντὰ στὸν κομπὸ αὐτὸ νέο.

Κατολάβαινε ἀπ' τὸ παρουσιαστικό του, ὅτι ἀντίκει στὴν καλὴ τάξι.
Ἀφροὺ τοῦ ὁμιολόγησε, ὅτι ἦταν ἀρτίστα σ' ἕνα μικρὸ μουζικ-χάλλι,
θέλοντας ὅστερα νὰ φανῇ σπουδαία στὰ μάτια του, ἄρχισε νὰ τοῦ
μῶλῃ γιὰ κάποιο θεῖο της συνταγματάρχη καὶ γιὰ τὸν πύργο πὺδ εἶχε
ἄλλοτε ἡ γαγιά της σὲ κάποια ἐπαρχία...

Τὴν ἄλλη βδομάδα, ἡ Ρενέ κι' ὁ Παύλος ξανασημειώθηκαν καὶ
πάλι στὸ ἴδιο μέρος. Ἀπὸ τὴν φορὰ ἦσαν μόνοι οἱ δυὸ τους κι' αὐτὸ
τοὺς εὐχαριστοῦσε περισσότερο.

— Ἀκούστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε σὲ κάποια στιγμή ὁ Παύλος. Μ'
ἀρέσετε βέβαια πολλὴ... ἀλλὰ ἡ σχέση μας δὲν μποροῦν νὰ κρατή-
σουν γιὰ πάντα. Θὰ φτάσῃ μιά μέρα πὺδ θὰ πρέ-
πει νὰ χωρίσουμε... Δεν θέλω τότε ν' ἀρχίσετε τὰ
κλῆματα καὶ τίς φωνές... Δέχστες λοιπὸν νὰ με-
νωμε φίλους ὅσον καιρὸ θέλμα ἐλευθέρους; Πῶστε
μου ἐλικορύνῃς τὴ γνώμη σας, Ρενέ...

Στὴν ἀρχῇ, ἡ Ρενέ δὲν τοῦ απάντησε τίποτε.

Ἐπειτα γέλασε λίγο καὶ τοσούτῃς τὸ κρυστάλλι-
νο ποτήρι της μετὰ τὸ δικό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ:

«Ο ΚΥΡ-ΓΙΩΡΓΗΣ»

Ἀνέκδοτο διήγημα τοῦ κ.

Γιώργου Ἀθάν.

φορὸς τὸν περιμένε ὥρες ὁλόκληρες ὑπομονετικά σὲς σάλας
τὸν τράμ, σὲς πόρτες τὸν μαγαζιῶν ἢ μέσα στ' ἀπέναντι ὑπε-
ροπλάστεια! Ποτὲ ὁστόσο δὲν τοῦκανε τὸ παρμαρὸ παρῶνο
γιατὶ ἄργησε. Τὸν ἀγαποῦσε πολλὴ κι' ὅταν τὸν ἔβλεπε ἐπ' ἐλάας
νὰ φτάνῃ, τὰ ξεχνούσε ὅλα, τὸν ἔπιανε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἔφευγε
μαζὺ γιὰ τὴν ἐρωτικὴ τους φουλά. Ήταν ἡ εὐτυχισμένη νέα τοῦ
Παυλοῦ, Ἐρωτευμένη καὶ ὑπερευτυχισμένη...

Ὅταν ὅμως βρισκότανε κάποτε ὁλομόναχη στὴν ἡσυχὴ καμα-
ροῦλά της, ἐννοίωθε νὰ τὴν κυριεύῃ ξαφνικά μιά βαθεῖα μελαγχολία.

«Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀγάπη!» σκεφτότανε, κοιτάζοντας ἀπὸ πρὸς
μένα τίς μύτες τὸν μαρμαρῶν της πατουτσιῶν. Καὶ δὲν εἶχε καμ-
μιά ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί της, αὐτῇ.

Τὴς τρεῖς πελευταῖες βδομάδες, ὁ Παύλος ἔβλεπε τὴ Ρενέ πάλι
σπάνια. Ἐβρισκε πάντοτε κάποια πρόφρασι, γιὰ νὰ δικαιολογεῖται.

Ἄλλοτε μιά ἐπίσκεψι κι' ἄλλοτε ὑποθέσεις του σοβαρές, πὺδ τὸν
ἐμπόδιζαν νὰ τὴ συναντᾷ. Ὡστόσο, ἡ Ρενέ δὲν παραινοῦσαν καθό-
λου, προσπαθώντας νὰ φαίνεται εὐθυμὴ στὰ λίγα ἐκείνα λεπτὰ τῆς
ὥρας πὺδ παρνοῦσανε μαζί. Καὶ νὰ πὺδ ἀλάνη ὁ Παύλος ὅμως
νὰ φάη μαζί της! Μήπως λοιπὸν κομμάτι φορὰ ἡ ἀγάπη ἔπα-
γεννιέται!...

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

Τὸ βράδυ αὐτὸ ἡ
Ρενέ ὄραμεισε κα-
ρτολεπτικὸς σπιν-
μερό της. Μετὰ τὴν
ἐπιμα τραγωδία της
μετὰ τὸ κρυστάλλι-
νό της, σάλας
τὴν χαρὰ σ' εἶχε τὴν
αἰθούσα τοῦ μουζικ-
χάλλι. Μὰ αὐτὴ δὲν
σκεφτότανε πρὸς
τὸν Παύλο της. Τὴν
αὐτὴν ἥσαν ἡ γο-
ρούμενες νύκτες
τῆς ἐκείνης.

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ

Κ'.
ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΙΣ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ!

λίγη σχετικώς. Ούτε ταξίδια, ούτε και γυναικεία. Πήγαινα κάθε πρωί στις εφημέριες και έβρινα το μεσημέρι. "Ως τίν' ώρα αυτή τελείονε βίη ή ύπνησόν μου, Διοκλής μου ήταν ένας θαύματος αν-

θρώπου, που είχε κι' αυτός μανία με το θέατρο, ίσως περισσότερο και από μένα. "Όσο νάναι, αυτός το σεβάστηκε πιο πολύ από μένα, γιατί δεν τόλμιζε να εμφανισθώ τα έργα του στα γέφυρα του προσκήνιου. Τά λησμονήσε σ' ένα συτάρι, χωρίς να τα παρουσιάσει ποτέ και προτίμησε αντί να εξασκηθώ να γράφω, να ζήσει εφαρμόζοντας ίσως εκείνο που είχε κάποιος ποιητής, που όσο κι' αν φαίνεται παράδοξο, δεν παύει να είναι αληθινό: «Όσοι έχουν ψυχή και δεν γράφουν, είναι μοναχικοί άνθρωποι για παρέα, γιατί ζουν τα ποιήματα που δεν έγραψαν». Έγώ όμως ως εκείνο τον καιρό, καθώς σ' είπα και σ' έγραψα, προτιμούσα να γράφω, χωρίς να ζω. Έκείνη όμως ακριβώς την εποχή είχαν αλλάξει τα πράγματα. Είχα αρχίσει να γίνωμαι κι' εγώ άνθρωπος και άφησα την καρδιά μου λεύτερη να λειτουργήσει και να νοιώσει όλες τις ερωτικές χαρές. «Είχε αλλάξει εντός μου ο ρυθμός του κόσμου», καθώς λέει και ο ποιητής. "Ήμουν κάπως στην ώρα εκείνη, κατά τη γνώμη μου, αντρική ηλικία. Σε κείνη, που ενώ τα νεύρα δεν έφυγαν ακόμα, υπάρχε και αρκετή πείρα της ζωής. "Ήμουν τριάντα έξι χρονών. Είσα ακόμη νέος, χωρίς να είσαι και παιδί, γι' αυτό και έμπόσεις στις γυναίκες έμπιστοσύνη. Στα παρουσιάζα, που έως τότε δεν έβλεπα τις θεατρικές παρ- ούσαν όργανα της Τέχνης και μ' ενδιέφεραν μόνο και μόνο γιατί θα ζωντανέυαν τα πρόσωπα των έργων μου, μια κατάσταση να μου κίνη διώξι διόλου αλλοιώ- τική εντύπωση και να με παραστή στην ζωή. Σαν διαπιστώνω, βέβαια από τόσα ανεκδιήκτα ερωτικά χρόνια, αρχίζω να πίνω αγόρτα το μεθυστικό του έρωτα κρασί, τόσο που μπορώ να πω, σινεπασιμένος απ' τους άποιους του, ανέβαινα ως τα σύννεφα και ακόμα παραπάνω. "Η ετυχία μου ήταν πολύ μεγάλη και γι' αυτό ένοιωθα πως δεν θα κρατούσε πολύ.

Ίσως θα έχετε περιέργεια να μάθετε ποιά ήταν αυτή; Τί να την κάνετε; "Όλες ή ερωτικές υποθέσεις είνε ζήτημα μάλλον υποκειμενικό, παρά αντικειμενικό. Άγαστά μια γυναίκα, εκείνη που φανταστικές και ονειροπόλες. Συνήθιστα εκεί που πέφτουν τα μάτια σου και άνοιγιάει ή καρδιά σου, ή σάρκα σου γυναικά δηλαδή, δεν μοιάζει καθόλου με εκείνη, με τη γυναίκα των ρεμβασμών σου. Μά όταν είσαι ερωτευμένος, δεν λειτουργεί παρά ή φαντασία σου και όλα νοιώσεις πως είνε όπως τα θέλεις. "Επειτα και ή γυναίκα αυτή, αν σ' αγαπάει, με τίν' δύναμη του έρωτα, ξέρει να προσα- μόζεται και να γίνεται όπως τη θέλεις. "Η γυναίκα ψυχή είνε χα- μάλινος και έχει αυτή την ευκολία να μετα- μορφώνεται. Την έχει και ακόμα όταν δεν σ' αγα- πάει και θέλει μόνο να παίξει με σένα και να σε κινή θύμα της. Αυτή ή προσομοίωση είνε το έν- στικτο της γυναίκας και το έργο της μαζί.

Θά σ' είπα πό μονάχα πως ήταν μια παντοράμηνη, που μ' αγαπήσε αληθινά και πολύ, όπως την αγα- πησα κι' εγώ. Τώρα που πέρασε τόσος καιρός, νοιώθω πως ο έρωτάς της αυτός ήταν κάτι που

τό έννοιωσε βαθειά μέσα στο είναι της και έφερε αναστάσιον σ' αυτή τη ζωή της. Αυτό όμως δεν την εμπόδιζε να εξακολουθώ ν' αγαπώ τον άντρα της και ίσως και μερικούς άλλους. "Ήταν γυναίκα που φλογερή. Μά μ' έδινε αυτά, μαζί μου δεν ήταν το ίδιο. Κοιτά μου είχε αρχίσει να νοιώθω κι' αυτή πως έβλεπε κάτι εντός της. Κι' εγώ θά ήταν έτοιμη, εάν έγώ επέμενα, ν' αφήσει άντρα και παιδί και να κινή μαζί μου στην άσκη του κόσμου, όσο κι' αν αυτό θα ήρ- κανε να πονέσει για κείνους που θα άφανε πίσω της. Και τότε και μου ίσως θά γινόταν άλλος άνθρωπος. Θά παρατούσε τους πρόσκαιρους και περαστικούς έρωτες, που της έπέβαλε ή φύση της ιδιουσυνγρασία; Τουλάχιστο για μερικά χρόνια, γιατί για την αινιότητα πως είνε βέβαιος; Ίσως μόνο ο Χάρος ο Χαιστής και όχι ο Έρωτας ο Πλάστης!

Σας έλεγα και αυτά και γι' αυτά και σ' είπα και πόσο ήμουν δεμένος με κείνη την εποχή στην Αθήνα, όταν μια μέρα ο Βενιζέλος έβρι- να και πάλι να κινή καινούργιο κρότος στη Θεσσαλονίκη.

Τόσο ερωτευμένος και τόσο εντυπωσιμένος, δεν θ' άφαινα ποτέ την ετυχία μου, εάν δεν ήταν μεγάλη ανάγκη να το κάνω, εάν ή προ- σχώρησις στο κίνημα δεν καταστάσε για μένα ζήτημα ταμής, όχι βέβαια της ζωής, αλλά της καρδιάς μου. Πότε κλέβουν και σκοτώνουν για να έινε ή να ζει μαζί της, μια μιάς ταμής, που μ' έβλεπε και μ' έβρινα, με θεωρούσαν σαν ήρωα! Εγώ που φιλοδοξούσα να είμαι Ρο- μαντικός, τώρα έβρινα λόγα επί τέ- λους Ρομαντικά, τώρα έχανα κάθε ένδοξο όνειρό μου, γιατί μ' έπαρνε για ξένο! Έγώ που ήμουν στην Ελλάδα μέσα μου σαν την ά- κρη γυναίκα του κόσμου, που ζούσα πάντα με την αγάπη της, ήμουν για τον άλλο κόσμο που δεν είχε τίποτε μέσα του από την ψυχή της!

Μαζί γι' αυτούς τους δυό συναδέλφους μου ήμουν ένας πολύ καλός πρότερος άνθρωπος. Αλλά ίσως πιστεύαν στην τελική επικρά- τεια της Γερμανίας, λοιπόν ένας Γερμανός — που κίνη τον "Ελληνισμό, δεν διέ- κρινε καθόλου γι' αυτούς από όλους τότε τους Έλληνες που έβρινα τους Γερμανούς. Μά για μένα, που είχα μέσα μου την πεποίθηση πως ή Γερμανία θα νικήσει, ένας Χόρν που ή "Ελλάδα έβρινα και που νοιώσει να την παρουσιάζω μαζί μου στην καταστροφή, δεν είνε άλλο παρά ένας καλός καλός, ένας προδότης!

Και πάλι όμως δεν θα προσχωρούσα στο κί- νημα. Τη σκοπεύονα και το ξανασκεπτόμουν με όλα τα ανέβαινα. Μά μια μέρα έβρι- να και πάλι, που μ' έπαιξε να βάλω σε έτοιμη έκτασι τα σχέδιά μου:

Ήθε διαταγή στο Διοικητή της Αμύνης του Σαρανικού να χτυ- πώμε με τα πυροβόλα μας κάθε πολεμικό πλοίο που θα προσχω- νούσε στο κίνημα, κάθε πλοίο που μετέφερε επαναστάτες. Και διαταγή αυτή ή έμπιστευτική έγγραφο από κάτω, σαν διαταγή, να μην την έμπιστευθώ ο διοικητής, αν τύχη και λείπει από την ύπαι- θρο, να σπέν νόμιμο αντίταστασή του, σε μένα δηλαδή, αν αυ- τός δεν έμπιστε έμπιστοσύνη, μί σ' οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο από τους έμπιστούς. Και ο Διοικητής, φεύγοντας, την έμπιστευθήκε σε μένα.

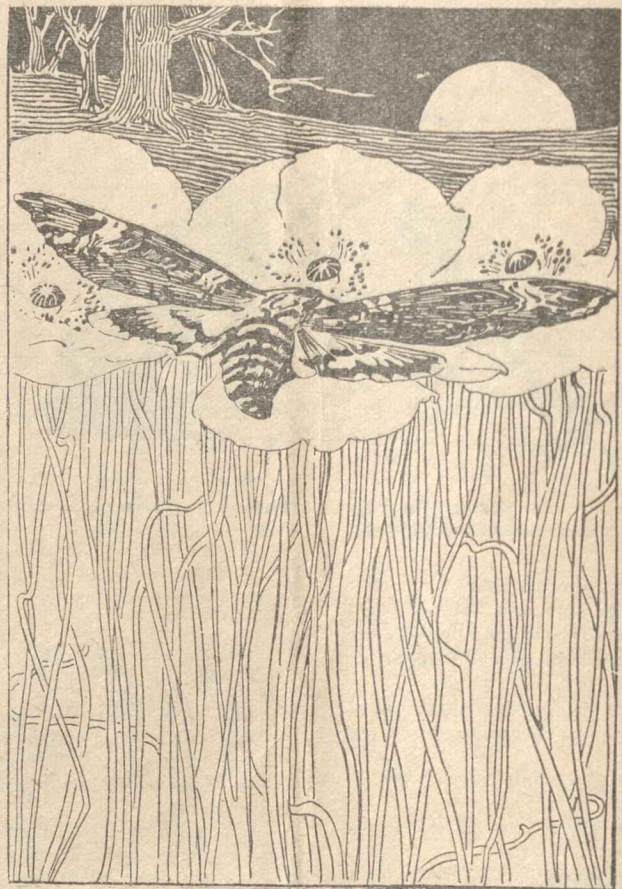
Από ήταν το τελειωτικό χτύπημα. "Ύστερα από την κουνέντα των δυό άλλων συναδέλφων, μόνι πέρασε από την ιδέα πως την έμπιστευ- ται σε μένα, γιατί με θεωρεί κι' αυτός Γερμανός. Μά εκτός από αυτό, κατάλαβα πως ήταν αδύνατο πάλι ένας αξιοσημείωνος να σπέν ούτετερος. Θά έπρεπε να διαλέξω και να πάλ ή με τη μά- κρη ή με την άλλη. Θά έπρεπε, αν δεν προσχωρούσα στο κίνημα, να πάλ με τους Κανονιστικούς. Και ίσως βέβαια δεν θα παρου- σίαζον ενσυναγία να χτυπήσω τους επαναστάτες, μά μόνο να με κινή ή ιδέα πως έμπιστευόντουσαν σε μένα μια τέτοια διαταγή.

Τη διαταγή δηλαδή εκείνη, που σύμφωνα με την άρρεδαντη πε- νιότητά μου, φρόντιζαν για το συμφέρον της πατρίδας τους, μόνι ή έβρινα πως με θεωρούσαν μένα έναν να χτυπήσω τους "Ελληνες, να τους σκοτώσω, σύμφωνα με την βεβαιότητά μου, να τους σκοτώσω για το μεγαλείο της "Ελλάδας για με θεω- ρούσαν ίσως Γερμανό μόνι. Μά αυτή μ' αναστάτω- σε και δεν ήθελα άλλο. Ανέ- βρινα λοιπόν στην Αθήνα, να είμαι στην Αθήνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Α' Η βιογραφία του μεγάλου Γάλλου συγγραφέως Μαρσέλ Προυστ.

Β' Η κοσμική Παριζιάνικη ζωή, τα φιλολογικά κείμενα κελ. κελ.

Εκείνον τον καιρό έφτασε και κάποιος άδερφός φίλος μου από τη Γερμανία. Οί ξένοι δεν είχαν πάλι θέσι εκεί και γίγνε στην πα- τρίδα του. Ανταμειβόμηνε μια μέρα και μιλήσαμε για τον κόσμο των Εδουαρδών. Έγώ, μ' έδινε τον θαυμασμό πουχα στους Γερμα- νούς, είχα πάντα μια διαίσθησι πως θα νικήθουν, γιατί δεν ήταν κυριο της θαλάσσης. Αυτό το θεωρούσα άδολόστοτο και άρρηκτο, γιατί δεν το έννοιωθε και όλος ο άλλος κόσμος. Αυτές τις γνώσεις μου τις στερούσε και ο φίλος μου. Μου είπε τις κουνέντες που έβρι- ναι, πριν φύγει απ' τη Γερμανία, με φίλους του Γερμανούς, αν- θρώπους σοβαρούς, ανθρώπους ήλιαιμένους, που δεν είχαν πάλι πεί το εξής:

— Μια φορά που δεν μπορούσαμε να μπειμε στο Παρίσι από τις πρώτες μέρες, το παιχνίδι είνε για μ'ας χαμένο. Εσώσαμε όμως την τιμή μας!

Και όταν έρχόταν ή κουνέντα για την "Ελλάδα και για τον Βενιζέλο που επέμενε να βγεί από την ούδετερότητα, του έλεγαν με ειλικρίνεια: — Δεν ενόηθη ή Κοήτη με την "Ελλάδα, μά ή "Ελλάδα με την Κοήτη. "Όλη ή πολιτική της Κοήτης είνε σήμερα και πολιτική της "Ελλάδας. Δηλαδή με δυό λόγια: Έσωτερική διοίκηση και έδωτος άπεράττα. Έξωτερική πολιτική μεγαλειότη- ης!

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

(ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ)

Πέφτει από βράχο σιγαλά σε κύματα άφρισμένα σταλαματιά—σταλαματιά νεράκι δροσισμένο.
«—Τι θές, κλαμάρακο νερό; το λέγει θυμωμένα ή θάλασσα που δεν παύει το ναύτη τον καίμενο.
"Η τρικυμία είμαι γώ κι' ή λύσσα κι' ή τρομάρα. Τελειώνω εκεί που ο ουρανός αρχίζει, δεν το ξέρεις; Θαρρείς πως σε χρειάζομαι κι' έρχεσαι με λαχτάρα σε μένα την άστερευτη σταλαματιά να φέρης;». Και το νερό στην άβυσσο λέει αγιά με λότη:
«—Σου δίνω, θάλασσα πλατεία, χωρίς μεγαλοσύνη, χωρίς καμάρι και βόες, εκείνο που σου λείπει: μια στάλα που στη δίψη του μπορεί κανείς να πίνει!».

Μετάφρ. Γ. ΖΕΡΜΠΙΝΗ

ΔΙΝΟΣ

(ΤΟΥ Κ. ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ)

Στην πλέον ώρα, στην πλέον άγαστημένη, της καρδιάς μου το φως, τον άγγελό μου τον άχραντο, το άθάνατο είδαλό μου, ένα χαίρε που άθάνατο να μένει.
"Απ' άρη ποτισμένος έχει γίνει ένας άερας μέσα στη ζωή μου, και μέσα στην άσβεστη ψυχή μου την ευωδιά της άφθαρσίας μου χύνει.

Μοιρολόι π' ολόδροση γιομίζει μεσοβόλτα ένα σπίτι άγαστημένο, λιβανιστήρι όπου λησμονημένο μέσα στη νύχτα μυστικά καπνίζει.

Πώς να σε κλάσω, ο άφθαρτε έρωτά μου, πως να σε ζωντανάσω όπου να μιάσεις; Μόσχον σπύρι που ως το θυό ενδιαιείς άόρατο, στην αινιότητα μου!

Στην πλέον ώρα, στην πλέον άγαστημένη, όπου η γεία μου και χαρά, στον άγγελό μου τον άχραντο, τ' άθάνατο είδαλό μου, ένα χαίρε που άθάνατο να μένει!

Μετάφρ. Τ. ΜΠΑΡΛΑ

Ο ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

(ΤΟΥ J. UHLAND)

Τόν πλάτ' κάμω, γι' αλά διαβαίνει γέρος γι' αλά μ' άμαρτωλά, στο καμάρητι τ' άρχισο πηγαίνει κι' ως γ' αλά πέφτει γύρω ή γαυτιά.

Άράδα οί τάφοι, καθώς προμεί, των προγόνων του στη σιγαλά στέκουν. Τον γέροντα ξάφνου άγροαίει από τα βάθη και σιωπιά.

«Πνεύματα δαίτα, που της φανής σας καλά τον νοιώθω γι' το φάτο! Να μελω ποέτι τώρα μαζί σας, χαρά σε μένα, τ' άξίζω αυτό!».

Λησμονημένο ήταν παρ' αλά άδαιο κίβδηλο μοναχό. "Έγειρε μέσα και το ντούρεα για προσκεφάλ' αιώνας γ' αλά.

Τ' άξιο σπαθί του στο στήθος βάζει κι' άποκαίμεται. Και να ή φωνή από τα βάθη τώρα λουάσει, γίνεται πάλι βαθειά σπηλι.

Μετάφρ. ΧΡ. ΚΑΠΟΠΑΤΗ

πήγα στο σπίτι μου και είπα στη γυναίκα μου πως φεύγω και να μου ετοιμάσει τα ρούχα μου και να τα στείλει στη Ρωμική πρεσβεία.

Μά δεν με παύει ο γάμος να εξακολουθήσω. Στο άλλο λοιπόν σημείωμα μου θα σ' είπα πε- ραγώφω την προσχώρησή μου και τη σιγή μου με τον Βενιζέλο στη Θεσσαλονίκη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΤΟ

ΚΑ μέρος.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΡΙΜΑ ΤΗΣ ΦΑΤΜΑ

Ἀϊζα εἶνε νέα καὶ ὡμορφη. Μὰ ἡ Φατμὰ εἶνε ἀκόμα πὺ νῆα καὶ πὺ ὄραϊα. Ἡ Ἀϊζα εἶνε γυναῖκα τοῦ Μπέν-Ἀπουλλά καὶ ἔχει δύο χαριτωμένα παιδιὰ, Σορία καὶ τὸν Ἀχμέτ. Ἡ Φατμὰ εἶνε ἀνύπαντρον καὶ ἐλευθερὴ σάν τὸν ἀέρα. Ὁ Μπέν-Ἀπουλλά εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πὺ δυνατοὺς καὶ πὺ ὄραιους ἀνδρες τῆς φυλῆς του. Ἡ γυναῖκες τὸν κυττάζουν μὲ πάθος. Μὰ ἐκεῖνος ὠρῖστικρε πίστι στὴ μητέρα τὸν παιδιὸν του καὶ δὲν θέλει νὰ γλυκοκυττάξῃ ἄλλη γυναῖκα ἐκτός ἀπ' αὐτή. Ἡ Φατμὰ ὅμως, πὺ εἶνε πὺ πλάνα καὶ πὺ ὡμορφη ἀπὸ τὴν Ἀϊζα, μὰ καὶ ἀπ' ὅλες τῖς ἄλλες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ, δὲν περιορίζεται μόνο στὸ νὰ κυττάξῃ γλυκὰ τὸν Μπέν-Ἀπουλλά, πὺ τὸν ἀγαπάει τρελλὰ. Κάθε φορὰ πὺ τὸν ἀνταμώνει στὴν ὁδὸν τοῦ ποταμοῦ ἢ στὸ δρόμο μὲ τῖς φουρκιές, τοῖμαίει καὶ πάει κοντὰ του, καὶ τοῦ ψιθυρίζει:

Μπέν-Ἀπουλλά, σ' ἀγαπῶ, ἐγὼ ἡ Φατμὰ, ἡ ὠρῖστικρη κόρη τῆς φυλῆς σου!... Ἐνα σορὸ παλληκάρια εἶνε πρόθυμα νὰ πεθάνουν γὰρ ἕνα μου φίλῳ. Κι' ἐσύ, Μπέν-Ἀπουλλά, ἐσύ πὺ σοῦ προσφέρω δῶκαίρο τὸν ἑαυτὸ μου, μὲ καταφρονεῖς!...

— Φατμὰ, τῆς ἀποκρίνεται ὁ Μπέν-Ἀπουλλά, ὠρῖστικρε πὺς δὸς ζεῖ ἡ γυναῖκα μου ἡ Ἀϊζα, ἡ μητέρα τὸν παιδιὸν μου, δὲν θὰ δεχτῶ τὴν ἀγάπην ἄλλης γυναῖκας.

Μὰ ἡ Φατμὰ δὲν ἀπελπίζεται. Ἡ Φατμὰ ἔκανε καὶ αὐτὴ ἕναν ὄρκο φοβερό. Ὁρῖστικρε στὸν ἱερὸ ποταμὸ, τὸν Νεῖλο, ὅτι θὰ γίνῃ διὰ τῆς τῆς ὁ Μπέν-Ἀπουλλά.

Ἐνα βοᾶν, ἡ Φατμὰ πῆγαινε μὲ μὴ ὕδρα στὸν ὄμο νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὸν ποταμὸ. Ὅταν ἔφτασε στὴν ὁδὸν, εἶδε ἐκεῖ τὴν Ἀϊζα, νὰ παίρνῃ καὶ αὐτὴ νερὸ, μὲ μὴ μεγάλη στάμνα.

Καθὼς τὴν ἀντίκρινε, ἔτσι σκυμμένη κοντὰ στὸ ποτάμι, μὴ καταχνόμην σκέψης πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ της. Πῆγε σιγὰ στὴν Ἀϊζα καὶ στάθηκε. Ἐκεῖνη γύρισε καὶ τὴν κύτταξε.

— Καλησπέρα, Ἀϊζα, γυναῖκα εὐτυχισμένη τοῦ Μπέν-Ἀπουλλά, λατρευτὴ μητέρα τὸν παιδιὸν του, τῆς εἶπε ἡ Φατμὰ.

— Καλησπέρα, Φατμὰ, ὡμορφη κόρη, καμάρ τὸν γονιὸν σου καὶ χαρὰ σ' ἐκεῖνον πὺ θὰ γίνῃς γυναῖκα του, τῆς ἀπάντησε ἡ Ἀϊζα, πὺς γεμίσει πὺ τὴν στάμνα της καὶ ἔτοιμάσθαι νὰ φύγῃ.

Μὰ ἡ Φατμὰ τὴν σταμάτησε.

— Σὲ παρακαλῶ, Ἀϊζα, τῆς εἶπε, ἐσύ εἶσαι πὺ δυνατὴ καὶ πὺ καλοδεμένη ἀπὸ μένα. Κάνε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ γεμίσης καὶ τὴ δικὴ μου στάμνα. Ἐγὼ ἑλπίσθαι μὴ μὴ σκίψω στὸ ποτάμι καὶ φοδοῦμαι μὴ πέσω μέσα...

— Καλὰ, Φατμὰ, ἀποκρίθηκε ἡ Ἀϊζα, νὰ σοῦ γεμίσι τὴν στάμνα σου.

Καὶ πῆρε τὴν στάμνα τῆς Φατμᾶς καὶ ἔσκυψε στὸ ποτάμι γὰρ νὰ τὴν γεμίσι.

Τότε ἡ Φατμὰ, μὲ μᾶτια πὺ ἀστραφταν ἄγρια, κύτταξε γρήγορα γύρω της. Ψυχὴ δὲν φαινόταν πουθενά.

Τὸ ἡμιόβαλλεμα εἶχε βάρει κόκκινα τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, πὺ κόκκινα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ...

Ἡ Φατμὰ πῆρε τὴν ἀπόφασίν της. Καὶ γρήγορα-γρήγορα ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὴν Ἀϊζα, τὴν ἔσπρωξε ἀπὸ τοῦ μὴ ὅλη της τὴν δύναμι καὶ τὴν ἔριξε μέσα στὸ ποτάμι.

Ἡ φωνὴ Ἀϊζα δὲν πρόφτασε οὐτε κραυγὴ νὰ βγάλῃ. Ἐπείσε στὸ νερὸ καὶ τὸ νερὸ τὴν κατέπεσε μὲ μᾶς.

Ἦταν βαδὸν τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ καὶ τὰ ρεύματα ὀρμητικά... Μολαταῦτα ἡ Ἀϊζα ἔξαπαγήκε γὰρ μὴ στιγμὴ στὴν ἐπιφάνεια. Γὰρ μὴ στιγμὴ μόνον καὶ φωνάζει ἀπελπισμένα στὴ Φατμὰ:

— Φατμὰ, καταραμένη νὰ εἶσαι ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ τὸ κοῖμα μου νὰ σὲ πνίξῃ, ὅπως μ' ἐπνίξες ἐμένα!...

Μὰ ἡ Φατμὰ δὲν σκεφτόταν πὺ τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὸν Μπέν-Ἀπουλλά, πὺ θάταν τώρα ἐλεύθερος καὶ θὰ μποροῖσε νὰ τὴν παντρευτῇ.

Ὅλοι στὸ χωριὸ νόμισαν, πὺς ἡ

Ἀϊζα, παίρνοντας νερὸ στὸ ποτάμι, γλύστρησε μόνη της, ἔπεσε καὶ πνίγηκε.

Ὁ Μπέν-Ἀπουλλά πένθησε σαράντα ὀλόκληρες μέρες τὴ γυναῖκα του καὶ ἡ καρδιά του μάτωνε διὰν ἄκουγε τὰ παιδιὰ του νὰ κλαῖνε καὶ νὰ φωνάζουν τὴν πεθαιμένη τους μητέρα. Ἀρχισε μάλιστα σιγὰ νὰ σκέφτεται πὺς θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ πάρῃ πὺ μὴ δεύτερη γυναῖκα, γὰρ χάρι τὸν ὀρφανῶν παιδιῶν του.

Κι' ἕνα βοᾶν, καθὼς συλλογιζόταν πὺ γυναῖκα νὰ διαλέξῃ, πῆγε ἡ Φατμὰ στὸ σπίτι του, πὺ ὡμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, μ' ἕνα φόρεμα χρυσοκεντημένο καὶ μ' ἕνα κίτρινο διάφανο πέπλο στὸ κεφάλι. Στὰ χέρια της καὶ στὰ πόδια της εἶχε φορέσει βραχιόλια ἀπὸ ὄσμιον σκαλιστὸ καὶ ἐκείνη δὴ ἀπὸ ἀρώματα μεθυστικὰ.

Ἡ καρδιά τοῦ Μπέν-Ἀπουλλά χτύπησε δυνατὰ, μὴ τὴν ἀνέχρυσε.

Ἐκεῖνη ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ ἀγγίζοντας τὰ γόνατά του τοῦ εἶπε:

— Μπέν-Ἀπουλλά, εἶσαι νέος καὶ ὡμορφος καὶ δὲν πρέπει νὰ μένῃς χωρὶς γυναῖκα. Τὰ παιδιὰ σου εἶνε μικρὰ καὶ χαϊδεμένα καὶ δὲν εἶνε σωστὸ νὰ στεροῦνται τὰ χάδια καὶ τῖς φροντίδες τῆς μάνας. Μπέν-Ἀπουλλά, ἀρετὰ πένθησε γὰρ τὸν θάνατον τῆς Ἀϊζας. Πάρε με στὸ σπίτι σου, κάνε με γυναῖκα σου καὶ μητέρα τὸν παιδιὸν σου. Θὰ σοῦ εἶμαι πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ σὲ ἐλπίουν γὰρ θάξῃς γὰρ σύντροφόν σου τὴν πὺ ὡμορφη γυναῖκα τοῦ τόπου...

Ἐνὼ ἔλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, ἡ Φατμὰ κύτταζε τὸν Μπέν-Ἀπουλλά μὲ μᾶτια πὺ ἐκείνη.

Ἐκεῖνος, μαγεμένος ἀπὸ τὴν ματὴ τῆς φωνῆς της καὶ τ' ἀρώματα πὺ ἀνέδιδε τὸ λεγερὸ της κορμὶ, τράβηξε ἀπὸ τὸ κεφάλι της τὸν κίτρινο πέπλο, τὸν πέταξε μακριὰ καὶ εἶπε:

— Ναι, Φατμὰ, εἶσαι ἀπὸ σήμερον ἡ γυναῖκα μου καὶ μητέρα τὸν παιδιὸν μου.

Τὴν πῆρε κατὰ, σχεδὸν λαμπροκίτρινον ἀπὸ ἔρωτα καὶ εὐτυχία, μέσα στὴν πλατὰ ἀγκυλιά του καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ πάθος, μὲ παραφορά, μὲ λαχτάρα...

Πέρασε κάμποσος καιρὸς.

Ὁ Μπέν-Ἀπουλλά ἀγαπάει τὴ Φατμὰ, πὺ πὺ καὶ ἀπὸ τὴν συνηθισμένη τὴν Ἀϊζα.

Εἶνε τόσο πὺ πλάνα καὶ πὺ ὡμορφη ἡ Φατμὰ. Εἶνε τόσο καλὴ στὰ παιδιὰ του! Ὁ μικρὸς Ἀχμέτ τὴν ἔχει ἐκτετασμένη, μὴ Σορία, πὺ εἶνε ἀρετὰ μεγαλειότερη, μὴ μᾶτια πάντα τὴ μάνα της καὶ δὲν μαρτυρεῖ ἀγάπην τὴ Φατμὰ.

Μοιάζει καταπληκτικὰ τῆς μητέρας της Σορίας. Ἐχει τὰ ἴδια μᾶτια μὲ τὴν Ἀϊζα...

Κι' εἶνε στιγμὲς πὺ ἡ Φατμὰ ἀναρωτᾷται καθὼς τὴν κυττάζουν αὐτὰ τὰ μᾶτια...

Καὶ μολοντὶ ὁ Μπέν-Ἀπουλλά τὴν ἀγαπᾷ πὺ τὴ Φατμὰ, αὐτὴ δὲν εἶνε εὐτυχισμένη κατὰ βάθος. Μὴ κρυφὴ ἀνησυχία, μὴ μυστηριώδης ἀγωνία τῆς σφίγγει τὴν καρδιά. Κι' ἔχει γίνῃ τόσο δειλὴ... Σοφνιάζεται στὸν παρμικρὸ ἦχο πὺ ἀκούει καὶ τῖς νύχτες, πολλὰς φορὲς, μένει ἄγρυπνος.

Πνῆ, μ' ὀρθάνοιχα τὰ μᾶτια της μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνὼ ὁ Μπέν-Ἀπουλλά κοιμάται σιμὰ της. Στεναγμοὶ δυνατοὶ ἔφευγουν ἀπὸ τὰ χεῖρά της... Καὶ τότε ὁ ἄντρας της ξυπνάει καὶ τὴ ρωτᾷ τί ἔχει. Κι' ἐκεῖνη ἀποκρίνεται σιγὰ:

— Φοβάμαι!...

— Τί φοβάσαι; τὴ ρωτᾷ ὁ Μπέν-Ἀπουλλά.

Κι' ἐκεῖνη δὲν ἔχει τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ὁ Μπέν-Ἀπουλλά τὴν παίρνει τότε μέσα στὴν ἀγκυλιά του καὶ τὴ νανουρίζει σάν ἕνα μωρὸ παιδί...

Ἀχ, ναι, φοβάται ἡ Φατμὰ... Φοβάται τὸ σκοτάδι, τοὺς ἰσχυροὺς τοὺς θορύβους, τὴ σιωπὴ, τὰ μᾶτια τῆς Σορίας... Ἀὖς καὶ κατὰ ἔξω ἡ μικρὴ γὰρ νὰ τὴν κυττάξῃ ἔτσι.

Κι' ὅταν ἀκόμα βρίσκεται ἡ ὄραϊα Φατμὰ στὴν ἀγκυλιά τοῦ Μπέν-Ἀπουλλά, φοβάται ἀκόμα πὺ πὺ τῆς φαινόται πὺς ἐκεῖνη τὴν πνίγει κάποιον φωνὴ καὶ ψιθυριστὸν ἔξω ἀπὸ αὐτὸ τοῦ ἀντροῦ της:

Σπρώξε τὴν μακριὰ σου τὴν κοίτην!...

Ὁ Μπέν-Ἀπουλλά δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί ἔχει ἡ γυναῖκα του. Τὴ βλέπει ν' ἀδυνατίζει καὶ νὰ κλαίει...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

Ἡ ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ.

Ἐνα διασκεδαστικὸν παιχνίδι γὰρ τὰ παιδιὰ.

Φατμὰ.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΩΡΑΙΑ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

(Τὸ R. MOLETT)

Κάποτε ἕνας ἀφέντης πολλὴ πλούσιος ἀγάπησε μὴ χαριτωμένη γάτα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὴν κἀμῃ γυναῖκα του.

Τὴν πῆγε στὴν καλύτερη μοδίστρα τῆς χώρας καὶ τὴν ἔντυσε μὲ ἀφάνταστο λούσο. Τῆς ἀγόρασε διαμάντια, μπριλόντια, μαργαριτάρια καὶ τῆς ἔβαλε ξανθὰ μαλλιά στὸ κεφάλι, μὲ ὡμορφες κορδέλλες.

Ἐτοί ἡ γατίτσα, πὺ τὴν ἔλεγον Νινί, γίνθηκε ἀγνώριστη.

Καὶ τί τρόπον πὺ εἶχε! Μὲ πόση χάρι προσέφερε τὸ πόδι της τὸ βελουδοντυμένο στοὺς φίλους τοῦ σπιτοῦ γὰρ φίλημα!

Καὶ πόσο μελωδικὴ ἦταν ἡ φωνὴ της! Τί ὄραϊα πὺ τὴν ἔλεγε τὸ νιάον-νιάον!

Ἐνα βοᾶν, πὺ γινόταν στὸ σπίτι χορὸς, ἡ Νινί διακρίθηκε καὶ τοὺς ἐσκόλασε ὅλους μὲ τὸ φέρεμά της.

Μὰ τί συνέβη ξαφνικὰ; Γατὶ φέγγει ἡ Νινί; Γατὶ τρέχει μακριὰ ἀπὸ τοὺς προσκαλεσμένους; Πὺ πῆγε καὶ χάθηκε ἔτσι μὲ μᾶς;

Τὰ μαλλιά της ἔπεσαν, ἡ κορδέλλες σὺνθησαν κατὰ γῆς, τὰ διαμάντια χάθηκαν... Μὰ τί, τρελλάθηκε ἡ Νινί;

Ὅχι... Εἶδε μόνον ἕνα ποικίλον καὶ ἀμέσως ἀφῆσε τοὺς χορευτῆς, τῖς κίριες, τὴν κοινότητα γὰρ νὰ τρέξῃ ἀπὸ τὸν βορμὸ τῆς ἔχθρῳ...

Μάτετε λοιπὸν πὺς κανενὸς τὸ φυσικὸ δὲν ἀλλάζει ποτέ... Ὅσοι γεννήθηκαν γάτα, θὰ πεθάνῃ γάτα!...

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Τὸ ΤΟΛΣΤΟΙ)

Ἐνας ἀνθρώπος, ἀρετὰ νέος, δὲν ἔμενε εὐχαριστήμενος ἀπ' τὴν τύχην του καὶ παραπονιόταν διαρκῶς καὶ γρινιάζε:

— Ὁ Πανάγαθος, ἔλεγε, χαρίζεις τόσο πλοῦτη στοὺς ἄλλους καὶ σὲ μένα δὲν δίνει τίποτε...

Μὰ εἶσαι, ἀλήθεια, τόσο φτωχὸς ὅσο τὸ φαντάζεσαι; τὸν ρώτησε ἕνας γέρος πὺ τὸν ἄκουσε. Δὲν σοῦδωσε ὁ Θεὸς νεύτη καὶ ὕψος;

Δὲν λέω ὅχι. Μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ πὺς λίγοι ἔχουν τὴ δύναμι καὶ τὴ λεβεντιά μου.

Ὁ γέρος πῆρε τὸ δεξιὸν χεῖρ τοῦ νέου καὶ τοῦ εἶπε:

Αὐτὸ τὸ χεῖρ, ἂν σὲ ἀποζημιώσῃ μὲ δέκα χιλιάδες ρούβλια;

— Ὅχι, ποτέ!

— Τὸ ἀριστερό;

— Οὐτε αὐτό!

— Θὰ ἀποφάσιζες νὰ σοῦ πάρουν τὸ φῶς τὸν ματιὸν σου, ἂν σοῦ διναν ἄλλα τόσα χρήματα;

— Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ ἀπὸ τέτοιο κακὸ! Δὲν θάλαζα οὐτε τὸ ἕνα μάτι, ἔστω καὶ ἂν μοῦ τάζανε τὸν μεγαλειότερον θησαυρὸν τοῦ κόσμου...

— Βλέπεις λοιπὸν τί πλοῦτη σοῦδωσε ὁ Θεός; φωνάζει ὁ γέρος. Κι' ὕστερα κάθεται καὶ παραπονιέται γὰρ τὴ φτώχεια σου...

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ Τ' ΑΛΛΟΝΙΟΥ

(Τὸ R. MOLETT)

Εἶνε νύχτα... Πέρασαν δύο ὥρες καὶ τ' ἀνδρὶν τρυποῦναι ἀκόμα στὸν ἀνοιχτὸ κάμπο... Ποιὸς ἄκουσε τὸ τραγοῦδι του;

Κανένας...

Τὸ πούλι πετάει καὶ φέγγει. Τί ἀποκρίνεται ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του;

Τίποτα...

Κανένας δὲν τὸ περιμάζεψε, κανένας δὲν θὰ τὸ τυπώσῃ σὲ βιβλίον, κανεὶς δὲν ἔχει οὐτε τ' ὄνομα τοῦ χαριτωμένου αὐτοῦ τραγοῦδιστῆ.

Πόση ποιητὴ χαμένη! θὰ πῶν ὅσοι συνηθίσουν νὰ τραγοῦδουν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἀπὸ ματαιοδοξία καὶ ἐπίδειξι, ὅχι ἀπὸ ἐμπνευσί καὶ ἀνάγκη, νὰ σκορπίσουν τὴν ψυχὴν τοῖς μέσῳ τοῦ σπῆται.

Ἐγὼ ὅμως δὲν σὲ λατρεύω. Ὁ μικρὸς ἀγνώστης καλλιτέχνης, χαριτωμένο ἀνδρὶν... Ἐγὼ, ἂν θέσ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, σὲ ἐπὶ τὸν Θεόν.

Θέλω ὅπως καὶ ἐσύ νὰ πᾶς τὴν τραγωδίαν μου μόνον γὰρ μένα, μέσα στὰ δάση, στ' ἀκρογιάλια, στὸ βοῦν, μόνον γὰρ τὸν ἑαυτὸν μου, χωρὶς νὰ τ' ἀκούῃ καμμιὰ ψυχὴ...

Ὅταν ἀποτελεῖται τὸ τραγοῦδι σου, πετάς ἀπὸ τὸ δέντρο ὅπου κάθῃς μὴ ὥρα, χωρὶς νὰ σὲ νοιάξῃ ἂν σ' ἀκούσῃ ἢ ὄχι τ' ἄλλα πούλια.

Κι' ἐγὼ παροῖσα ἐπιθυμῶ νὰ βρῶ ὅχι στὴν εὐχαρίστησιν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ σὲ μένα τὸν ἴδιον τὴν ἀποδοῖ γὰρ τὸ τραγοῦδι μου, πὺ εἶνε ἡ ἴδια μου ἡ ζωὴ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ
ΤΗΣ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΤΟ **“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”**

ΘΑ ΕΟΡΤΑΣΗ ΤΗΝ ΕΝΝΕΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΟΥ
ΜΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑΣ ΚΑΙ ΡΙΖΙΚΑΣ
ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΕΙΣ

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ

